

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S. J. TILLY

Tackled in the STACKS

a love letters prequel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YIĞINLARDA ELE ALINAN

BİR AŞK MEKTUPLARI

S.J. TILLY
PREQUEL'İ

Aşk Mektupları Serisinin
Ön Baskısı
Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2024
Tüm hakları saklıdır.
İlk olarak 2024 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Tasarım
Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with
Jeanine & Beth Lawton, VB Edits

CONTENTS

1. [Hannah - Salı](#) .
2. [Maddox](#)
3. [Hannah](#)
4. [Maddox](#)
5. [Hannah](#)
6. [Maddox](#)
7. [Hannah](#)
8. [Maddox](#)
9. [Hannah](#)
10. [Maddox](#)
11. [Hannah](#)
12. [Maddox](#)
13. [Hannah](#)
14. [Maddox](#)
15. [Hannah](#)
16. [Maddox - Çarşamba](#) .
17. [Hannah - Perşembe](#) .
18. [Maddox](#)
19. [Hannah](#)
20. [Maddox](#)
21. [Hannah](#)
22. [Maddox](#)
23. [Hannah - Cuma](#) .
24. [Maddox](#)
25. [Hannah](#)
26. [Maddox](#)
27. [Hannah](#)
28. [Maddox](#)
29. [Hannah](#)
30. [Maddox](#)
31. [Hannah](#)
32. [Maddox](#)
33. [Hannah](#)
34. [Maddox](#)
35. [Hannah](#)
36. [Maddox](#)
37. [Hannah -](#) .

Cumartesi [Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür Bu Yazarın
Kitapları](#)

*Bu kitap BSU Kütüphanesine ithaf edilmiştir.
Bu kadar heyecan verici bir şey sadece hayallerimde
gerçekleşirdi.*

BİR
HANNAH - SALI

"ÖZÜR DILERİM." Gereksiz yere özür dileyerek yana atlıyorum ve bir adamın kolundan kayan sırt çantasını kıl payı kaçırıyorum.

Neredeyse çarpışacağımızdan habersiz bir mutlulukla bana bakmıyor ama arkasında yürüyen kız onun umursamazlığı karşısında gözlerini deviriyor.

Kendime not: Yürürken dikkat et.

Önümde açık bir kaldırım varken, elimdeki kâğıda bakıyorum.

Derslerin ikinci günü ve ben hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum.

Dün gayet iyi geçti. Ancak Pazartesi-Çarşamba-Cuma programım bugün ve Perşembe günkü derslerimden farklı, bu yüzden bu rotayı okul saatleri içinde ilk kez yürüyorum. Geçen hafta yurt odama taşındığımdan beri birkaç kez pratik yaptım, ancak kampüs bu kadar çok insanla farklı görünüyor.

Enerjiye alışmak çok zor.

İki tuğla bina arasındaki kısa merdivenlerden aşağı inerken boşta kalan elimin başparmağını sırt çantamın askısına geçiriyorum.

Orta Batı Eylül sıcağında acele etmekle terlemek arasında ince bir çizgi var, bu yüzden kendimi normal hızda yürümeye zorluyorum. Acele etmeme gerçekten gerek yok. Geç kalmadım ama oturacağım yeri seçerken acele etmemeyi seviyorum.

Ana avluya girdiğimde sesler havayı dolduruyor.

Önümde duran üniversite hayatının özlü görüntüsü biraz korkutucu ama güvensizliğimi bir kenara itip anı yaşamaya çalışıyorum.

HOP Üniversitesi'nde öğrenciyim.

Dün derslerim kampüsün diğer ucundaydı, bu yüzden *ilk gün hissini* gerçekten yaşamadım. Ve şimdi buradayım, biraz bunaltıcı.

Liseyi birkaç üniversite kredisiyle bitirmek için canımı dişime takarak çalıştım. Sonra da son iki yılımı memleketimdeki devlet üniversitesinde genel kültür dersleri alarak geçirdim. Ama şimdi... Şimdi burada bir öğrenciyim. Ve kışımı yırtarak çalışmaya devam edersem, üç sömestr içinde muhasebe diplomamı alarak mezun olabilirim. Bu da bana annemin çiçekçi dükkanından daha iyi para veren bir iş sağlayacak ve sonunda kendimizi şımartmaya başlayabileceğiz.

Ve sonra etrafımda birikmeye başlayan öğrenci kredilerini ödeyebileceğim.

Bir kahkaha patlaması beni düşüncelerimden kopardı ve ben kafamı kaldırıp baktığımda sadece "*o kalabalık*" olarak tanımlanabilecek bir şey görüyorum.

İçimde kabarmaya çalışan bir başka güvensizlik dalgasını daha bastırıyorum.

Bu üniversite hayatı. İnsanlar daha az önemsiz.

Gözlerimi gevşek bir daire şeklinde duran öğrenci grubunun üzerinde gezdirirken *umarım* diye düşünmeden edemiyorum.

Erkeklerin hepsi mavi ve siyah HOP U formaları giyiyor, kızların hepsi de birbiriyle uyumlu etekler ve formda üstler giyiyor, ayakkabılar da yürümek için rahat görünmüyor.

Kot pantolon, beyaz tişört ve tenis ayakkabısı giyiyorum - çünkü haftaya su toplamış olarak başlamak istemiyorum.

Bu sabah kendimi oldukça iyi hissediyordum, ancak kız öğrenci birliği kızları olması gereken bu gruba ne kadar uzun süre bakarsam, bu güven o kadar kayboluyor.

Ben daha iri bir kıyım. Kalori sayma konusunda fanatik olmaya çalıştığımda bile. Eczaneden gizlice diyet hapları alıp annemden sakladığımda bile. Akşam dokuzdan sonra yemek yemediğimden emin olduğumda bile hala iriydim.

İri

kemikli.

Sağlam.

İnşa edildi.

İnsanların sana tombul demek yerine söyledikleri tüm o şeyler. Dudağımı ısırıyorum ve tekrar hızlanıyorum.

O kızlar iyi olabilir. Çok nazik olabilirler. Ama onlara *bu* kadar yakın olmak, onlar böyle görünürken ve ben böyle hissederken, her türlü berbat iç konuşmayı tetikliyor. Ve buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey makroekonomi dersime katıldığım için alacağım krediler.

"Kuduz Köpek!" diye bağılıyor bir erkek ve ardından kötü bir havlama denemesi yapıyor.

Olgunlaşmamış.

Gülümsemek istemiyorum.

Mad Dog'un kim olduğunu görmek için bakmak istemiyorum. Ama gözbebeklerim ne istediğimi umursamıyor.

Uzun boylu bir adam öne doğru atılır, kendisinden daha uzun boylu bir adamın omuzlarını kavrar ve adamın sırtına atlayacakmış gibi zıplar.

Yüzüm buruşuyor, sonuçlarını bekliyorum.

Çünkü biri bana bunu yapsaydı, yüzüstü düşerdim.

Ama bu *Mad Dog*'a olmaz. Hayır, dev, geniş omuzlu adam yerinden kımıldamıyor. Tek bir adım bile ilerlemiyor.

Yüzüm buruşuktan etkilenmişe döndü.

Muhtemelen *Mad Dog* olan adam, başını sallayarak arkadaşını yerinden oynatır.

Ama aralarında konuşulanları kaçıyorum çünkü adamın ne kadar büyük olduğuna odaklanmış durumdayım. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en iri adam. Ben ortalama boydayım, ama o... o bir buçuk metre boyunda olmalı.

Burada bir öğrenci olmalı. Forma için doğru sporu tahmin ediyorsam, bir futbolcu. Ama ciddi, bir insan nasıl bu kadar büyür?

Fıçı göğsüne aval aval baktığımı fark edince gözlerimi kırpıştırıp kaldırıyorum.

Onun ya da gruptaki herhangi birinin beni bakarken yakalamasına izin veremem.

Geniş, kare çenesinde, kısa kesilmiş saçlarının rengiyle uyumlu koyu renkli kirli sakalı var.

Eğer benim fantezi futbol oyuncumu tarif etmem gerekseydi - fantezi derken uydurma bir bahis oyununu değil, *fantezi* gibi fanteziyi kastediyorum - bu adam olurdu.

Gerçek hayatta uzun, esmer ve yakışıklı.

Gözleri bile koyu kahverengi. Ve tam bana bakıyorlar.

Kalbim kaburgalarımın arkasında sarsılıyor.

Gözlerinden biri kapanıyor ve bana göz kırpıyor.

Boynumdaki sıcaklık artıyor ve gözlerimi onunkilerden kaçıyorum.

Harika, popüler adama bakarken yakalandım. Tam olarak istediğim şey.

Titreyen bacaklarımı hızlanmaya zorluyorum. sınıfa gitme çabalarım.

Drama ile ilgilenmiyorum.

Ve *Mad Dog* adında bir adamın dramatik olması kaçınılmazdır.

İKİ MADDOX

Dirseğimi geriye atıp Waller'ı üstümden itiyorum.

Beni geri itti. "Son sınıf, kaltak!"

Başımı sallarken gözlerimi deviriyorum. Sabahki halter seansımız enerjisini düşürmüş olmalı, ama bu herifi hiçbir şey sakinleştiremiyor.

Kızların kahkahaları onu teşvik eder, bu yüzden etrafta zıplamaya, aptallık etmeye devam eder.

Kampüse girer girmez bu bir grup kız öğrenci yurdu kızının bizi nasıl bulduklarından emin değilim ama buna şaşırmamalıyım. Bu özel grup gittiğimiz her yerde var gibi görünüyor.

Onlarla bir sorunum olduğundan değil. Son birkaç yıldır Football House'da parti veriyorlar ama orada yaşıyor olmama rağmen onları ilk isimlerinden başka tanımıyorum.

Kadınsı bir el göğsüme uzanıyor ama Waller aramıza girip kolunu kızın omuzlarına dolayarak bana dokunma girişimini engelliyor.

Mıncıklanmaktan hoşlanmam.

Ben aziz değilim. Bakire de değilim. Lise son sınıftan beri bakir değilim.

Hâlâ her hafta sonu eğlenmeyi sevenlere ayıp olmasın ama ben bulanık gecelerden bıktım.

Bu son iki sömestride odaklanmam gerekiyor. Geçen yıl akademik uzaklaştırmaya çok yaklaştım ve bir daha o kadar yaklaşmam. Eğer son senemde sahadan çekilirsem, boku yerim.

Küçük kalabalığımızın ötesindeki hareket dikkatimi çekiyor ve gözlerimi kaldırıyorum.

Yolun karşısında uzun bal-kahverengi saçları ve yay şeklinde dolgun dudakları olan güzel bir kız var.

İlgi göğüs kafesimde kıpırdanıyor.

Onu tanımıyorum ama birinci sınıf öğrencisine benzemiyor.

Ve ben onu kabul ederken, onun da bana aynısını yaptığını fark ediyorum.

Bakışları göğsüme kilitlendi.

Ben büyük bir adamım. Dikkat çekiyorum. Bana bakılmasına alışkınım. Ama bu? Onun dikkati bir şekilde yüzeysel seviyeden daha derin hissettiriyor.

Ve eğer sırtımı dikleştirir ve göğüs kaslarımı gerersem, bu sadece bir tesadüf olur.

Şu anki yüksek perdeli kalabalığın bir parçası değil. Giydiği sade tişört seksi olmamalı, ama büyük göğüslerini sımsıkı sarması içimi aramızdaki mesafeyi açıp yüzümü parlak beyaz kumaşa bastırma isteğiyle dolduruyor.

Gözlerimi yukarı kaldırıyorum, yumuşak, yuvarlak yanaklarını ve burun köprüsündeki çilleri fark ediyorum. Gözlerini kaldırıp benimkilere dikmeden önce bir nefes geçiyor.

Gözleri açılıyor ve bakarken yakalandığım için duyduğu utancı hissedebiliyorum.

İlk bakan kişi olduğum için ne mizahıma ne de rahatlamama engel olamıyorum, bu yüzden uygun hissettiren tek şeyi yapıyorum.

Göz kırpıyorum.

Bakışlarını kaçırıp aceleyle patikadan aşağı inerken yanaklarına pembelik vuruyor.

Gözlerim onu takip ediyor. Ve yardım edemiyorum ama kışının o kotun içinde ne kadar yenilebilir göründüğünü fark ediyorum. İçimdeki hayvan onu kovalamam için bana yalvarıyor. Ama bu mücadele saldırganlık değil, arzu dolu olacaktı.

Ama onu takip
etmiyorum. Takip
edemem.

Odaklanmam lazım.

Bu yüzden, ilgi çekici yabancı ekonomi binasının girişinden hızla geçerken, arkamı dönüyorum.

Gitmem gereken bir dersim var.

ÜÇ HANNAH

"PERŞEMBE GÜNÜNDEN ÖNCE, sayfa yirmi yedide başlayan vaka çalışmasını okumanız gerekiyor." Öğrenciler kitaplarını kapatırken etik profesörü sesini yükseltir. "Bir sınav olacak, o yüzden bunu atlamayın."

Uyarısı toplu bir homurdanmayla karşılanıyor, ancak profesör sadece kıkırdıyor ve bize iyi günler diliyor.

Eşyalarımı sırt çantama yerleştirmek için acele etmiyorum.

Bu sınıfa erken geldiğim için - bu sabah bakarken yakalandıktan sonra ne pahasına olursa olsun avludan kaçındım - koltuk seçimimin her yönünü fazla düşündüm ve kendimi üçüncü sıranın ortasında buldum. Geç gelenler için uçları açık bırakmanın ve öğretmene uzanıp dokunabilecek kadar yakın olmayı seven süper öğrenciler için ilk sıraları açık bırakmanın güzel olduğunu düşündüm.

Sıram boşalınca ayağa kalkıyorum ve dar alandan garip bir şekilde yana doğru kayarak çıkıyorum.

Bu şekilde düzenlenmiş konferans salonlarından gerçekten nefret ediyorum. Koltukların 1940'lardan *kalma* sıska insanlar için yapılmış olması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de koltuğa oturma deneyimini başlı başına bir işkence haline getirmeleri gerekiyor.

Spor ayakkabım sandalyenin ayaklarından birine takılıyor. Ama tanrılar sonunda bana gülümsüyor ve yere düşmek yerine sadece ayak bileğimi incitiyorum.

Kazanmak kazandı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan derin bir nefes alıyorum.

Bu günün son dersiydi ve kütüphanedeki mesaim kadar kırk dakikam var, bu yüzden acele etmeyebilirim. Hafifçe zonklayan bileğimin üzerinde hızlı yürümeme gerek yok. Stres yapmaya gerek yok.

Binadan çıkan öğrenci denizinin içinde eriyip gidiyorum ve öğleden sonra güneşi yüzüme vurduğunda gözlerimi kısıyorum.

Yavaşça bir nefes daha alıyorum. Bu benim yeni normalim.

Bu kampüs. Bu program. Ve bundan zevk alacağım.

Pişmekte olan yemeğin kokusu havaya karışmadan önce bir düzine adım daha atıyorum.

Vay be. Programımda işten önce geç bir öğle yemeğini atıştırmak için yeterli zamanım olduğunu nasıl unuttum?

Bakışlarımı önümdeki grubun omuzları üzerinden kaldırıyorum ve buradan kafeteryaya nasıl gideceğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Sol. Sağa. Hepsi aynı görünüyor.

Cidden, üniversite kampüslerini tasarlayan insanlar neden tüm binaları birbirinin aynısı yapmak zorunda?

Binalar.

Elimi alnıma vurmak istiyorum.

Yanlış çıkıştan çıktım.

Geldiğim yoldan geri dönmek için arkamı dönerken sıkıntıyla inliyorum.

Ama bir cesede çarptığımda iniltim vıraklamaya dönüşüyor.

DÖRT
MADDOX

Son d e r s i m d e n çıkarken tanıdığım beyaz bir tişört görüyorum.

Bugünkü şansım daha da iyiye gidiyor.

Kafeteryaya gitmek için sağa dönmeliyim, ama kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyemeden, onu takip ederek dümdüz ilerliyorum.

İç sesim bana rastgele bir kıza yaklaşamayacağımı söylüyor çünkü onun beni süzdüğünü düşünüyorum. Ama kendime omuz silkiyorum. Çünkü elbette yapabilirim.

Öğrenci sürüsü hedefimin etrafını doldurmaya başladı ve onu kaybetmek istemediğim için koşmaya başladım.

Ona ulaşmak üzereydim, elim omzuna dokunmak için uzanmıştı ki dönüp bana çarptı.

BEŞ
HANNAH

BURNUM sert bir göğse *çarptıyor* ve acı dolu bir ses çıkarıyorum, sonunda *tuğla bir duvara yürüdüm* ifadesini anlıyorum.

Utaniyorum ama durduramıyorum, gözlerim hemen sulanmaya başlıyor.

Geriye doğru sallanmaya başlarken "Özür dilerim," diye ciyaklıyorum.

Ama daha düşmeden - çoktan kazılmış bir mezar olduğunu umduğum yere - dev kollar beni sarıyor.

Ben düşmem.

Ben hiçbir şey yapmıyorum.

Orada öylece duruyorum, burnumdaki acı, ayak bileğimdeki zonklama ve bir yabancı tarafından dik tutulduğum gerçeği beni sersemletiyor.

Ve, vay canına, harika kokuyor. Sabun ve kolonya gibi ve tam olarak bir dergi reklamındaki birinin nasıl kokacağını hayal ettiğim gibi.

"İyi misin?" diye gürlüyor derin bir ses başımın üstünden.

Başımı sallarken bile gözlerimden yaşlar süzülüyor, aşağılanmışlığım tavan yapıyor.

"Ben iyiyim." Sesime inandırıcılık yansıtmaya çalışıyorum.

Sırtıma bastıran eller omuzlarıma doğru kayıyor ve o birkaç santim geriye yaslanırken beni sabit tutuyor.

"Emin misin?"

Adamın sesi alçak ve yatıştırıcı, ama bakışlarımı kaldırdığımda neden sesini duyabildiğim kadar hissedebildiğimi de anlıyorum.

Ellerimi göğsüne bastırdım.

Kocaman, geniş, kaya gibi sert göğsü.

Avuçlarımin altındaki kaba dikişler baktığım şeye odaklanmamı sağlıyor.

Bir forma.

Bir HOP U futbol forması.

Oh, lütfen, hayır.

Nefesimi tutarak, gözlerimi birkaç saat önce beni dikizlerken yakalayan aynı koyu renkli irislerle buluşana kadar kaldırıyorum.

Ağzı açılıyor, yarım bir gülümseme dudaklarını yana çekiyor. Ama bir an sonra dudakları endişeli bir kaş çatma şekli alıyor ve tekrar beni kendine çekmeye başlıyor.

"Oh kahretsin!" Ellerinden birini omzumdan yukarı kaydırıp yanağımı kavradı. "Bebeğim, kanıyorsun."

Bebeğim?

Parmaklarım göğsüne doğru kıvrılıyor.

Şu anda pek çok şey oluyor. Ama hiçbirini benim kelimeleri kullanmamı içermiyor.

Rüya mı görüyorum? Son derste uyuyakaldım mı? Şu anda bir amfide tek başıma horluyor muyum?

Yakından bakınca, adam, Mad Dog, ilk gördüğümünden bile daha büyük.

düşündüm. Uzun, geniş ve kalın. Futboldan pek anlamam ama takımdaki en iri adamlardan biri olmalı. Canavar kamyonlar gibi çarpışanlar.

Bahse girerim onu ne kadar sert itersem iteyim düşmez.

Bunu yapacağımdan değil.

Ben asla bir insanı itip kakmam.

Bir parmağı çenemin altından geçiyor ve biraz bastırarak yüzümü çevirmemi sağlıyor.

Çok geç, darbeden dolayı gözlerimin yaşardığını hatırlıyorum, bu yüzden ağlıyormuş gibi görünüyorum.

Gözlerimi hızla kırptıştırarak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bunun yerine birkaç damla gözyaşının daha serbest kalmasına neden oluyor.

Yüzü benimkine doğru eğiliyor ve bir anlığına beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum...

Sonra bunun bir film değil, gerçek hayat olduğunu hatırladım.

Kanamam olduğunu da söyledi mi?

Ellerimi vücudundan çekiyorum, ki bunu birkaç saniye önce yapmalıydım ve yüzüme doğru uzanıyorum.

"Bekle." Parmaklarım bir şeye dokunmadan önce çenemdeki tutuşunu bırakıyor ve beni durdurmak için iki bileğimi de tek eliyle kavlıyor. "Burnun kanıyor. Lanet olsun."

Gözlerim büyüdü. "Burnum mu?" Hiç burnum kanamamıştı.

Başını sallıyor. "Çok özür dilerim. Bekle biraz." "O benim..."

Hata demeyi planlıyordum. Çünkü bu benim hatamdı, onun değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama cümlemi tamamlayamadım çünkü beni bıraktı ve şimdi formasının eteğinin altına uzanıyor.

Gömleğini çıkaracak mı?

Bir yırtılma sesi geliyor ve sonra elleri gri bir pamuk şeridiyle yeniden ortaya çıkıyor.

0...?

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Özür dilerim," diyor tekrar. Elini tekrar yanağıma götürürken kaşları daha da çatılıyor, ama bu sefer bir damla gözyaşını silmek için.

"Az önce gömleğinden bir parça mı kopardın?" Neredeyse fısıldıyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bir makasa ihtiyacım olduğunu çok iyi bildiğim halde bir gömleği lime lime edebilmem gayet normalmiş gibi başını sallıyor.

az önce yaptığını yap.

"Sadece biraz..." Yaklaşıyor, yüzü benimkinden birkaç santim ötede duruyor.

"Ben iyiyim. Yemin ederim." Gözlerimi birkaç kez daha kırpttırıyorum ve o yapmadan önce kalan gözyaşlarımı silmek için uzanıyorum. "Ağlamıyorum."

Gömleğinin şeridini kaldırıp burnumun altındaki kanı silerken ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

"Ben değilim." Bir gözyaşı damlası daha yakalıyorum. "Sadece acıtıyor, hepsi bu."

Kısmi gülümsemesi düşer. "Gerçekten çok üzgünüm."

Öfkelendim, sonra irkildim. "Bu senin hatan değil. O şekilde durmamalıydım. Ben sadece... döndüm."

"Evet, ben de tam arkanda olmasaydım çarpışmazdık."

Başımı hafifçe sallıyorum. İyi davranıyor ama yanılıyor.

"Kıpırdama." Çenemi tekrar kavradı ve ben k ı p ı r d a m a d ı m . Nefesimi bile tutuyorum.

Burnumun altını bir kez daha kaydırıyor. "Sanırım durdu.

Sadece birazcık."

Başparmağım yanağımda yumuşakça ileri geri kayıyor.

"Teşekkürler." Nefes verirken ciğerlerim yanıyor.

Çok yaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" Gözleri benimkileri tutuyor. Neredeyim ben...

Cevap vermeden önce yutkunmam gerekiyor. "İş."

Teknik olarak kafeteryaya gideceğim için etrafımda döndüm ama şimdi vardiyam başlayana kadar karanlık bir köşeye saklanmak istiyorum.

"Restoranda mı çalışıyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır, neden?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu sapıklık olarak algılamak istememiştim. Sadece-" Ellerini indirmeden önce başparmağını bir kez daha yanağımda gezdiriyor. "Muhtemelen burnuna biraz buz koymalısın.

şışmez. Ve eğer bir restoranda çalıştıysanız..." Omuz silkiyor.

"Oh, uh, kütüphanede çalışıyorum." Kelimelerimin üzerinde tökezledim.

O *oradayken* ve bu kadar güzel kokarken düşünmek çok zor.

Tekrar boyuna göre ayağa kalkıyor, heybetli ama artık benim alanıma girmiyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Eminim kafeden biraz buz alabilirsin. Muhtemelen içine koyabileceğin bir poşetleri falan vardır."

O daha sözünü bitirmeden başımı sallıyorum. Kalbimin bu adamla ana kafeteryaya girmeyi kaldıracabileceğini sanmıyorum. Çok fazla insan, büyük sporcu ile önemsiz ineğin ne yaptığını merak ederek çok fazla spekülasyon yapacaktır. Ve mecbur kalmadıkça bununla uğraşmak istemiyorum. Özellikle de yüzümde bir torba buz varken bununla uğraşacağım için.

Muhtemelen zamanım olmadığını düşünerek reddimi kabul ediyor. "Eğer kütüphanede bir otomat varsa, iki kutu gazoz al ve biraz şuraya bastır." Göstermek için işaret parmaklarını burnunun kenarları boyunca dikey olarak tutuyor. "Yardıma olacaktır. Söz veriyorum."

"Eğer söz verirsen." Söylediğim anda yüzüm kızardı. Flört etmeye çalışmıyorum ama bu kulağa oldukça flörtöz geldi.

Ağırlığımı kötü ayak bileğimden kaydırıyorum ve eşit şekilde nefes almaya odaklanıyorum.

Sırıttıyor. "Bu konularda biraz deneyimim var." "Kızlara çarpmak mı?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Sırıttışı bir gülümsemeye dönüşür. *Tam* bir gülümseme gibi. Ve bu kadar yakışıklı olması çılgınca.

"Yaralı burunları kastetmiştim." Formasının önünü kavriyor ve biraz sallıyor. "Defans oyuncusu."

Benim kaşlar asansör olarak I Kabul et,

"I Yapma. Biliyorumne Bu ne anlama geliyor?"

Bir kahkaha atıyor ve sesi zengin ve... mutlu.

Ama daha fazlasını söylemek için ağzını açtığında sözü kesiliyor.

"Lovelace, bizimle yemek yiyecek misin?"

Daha önce sadece Mad Dog olarak tanıdığım iri adam sese doğru dönüyor.

Dikkati benden uzaklaştığında, hızlı bir adım geri çekiliyorum.

Onun kanını akıtmaktan daha kötü bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim.

Üzerine salya akıtmak gibi.

Arkası dönükken hızlıca bir "hoşça kal" diyorum, sonra dönüp kütüphaneye giden yolda aceleyle ilerliyorum, kafeterya söz konusu bile değil.

"Bekle!" diye arkamdan bağılıyor.

Kaba olmak istemediğimden ama durmak da istemediğimden elimi kaldırıp omzumun üzerinden el sallıyorum. "Özür dilerim!"

Ona çarptığım için mi yoksa ondan kaçtığım için mi özür dilediğimden emin değilim, ama sanırım o istediğini seçebilir.

ALTI
MADDOX

BUGÜN İKİNCİ KEZ, güzel bir kız benden kaçıyor.

Aynı kız.

Bana yaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmayan bir kız.

Belki de ilgilenmiyordur.

Eğer söz verirsen.

Bana bunu söyledikten sonra dudaklarını nasıl birbirine bastırdığını düşündüğümde, içimdeki reddedilmişlik hissi kayboluyor.

Ve onu kendime doğru tuttuğumda parmak uçlarının göğsüme nasıl baskı yaptığını düşündüğümde.

Benden etkileniyor. Olmak zorunda.

Takım arkadaşım elini sırtıma vuruyor. "Kızların nasıl kaçacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, cevap vermiyorum, çünkü bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum.

YEDİ
HANNAH

Bir dolarlık banknotumu otomatın kenarına sıkıştırdım.

"Lütfen, paramı ye, seni büyük parça yığını," diye homurdanıyorum faturayı üçüncü kez yuvaya yerleştirirken.

Bileşenler dönüyor ve sonunda param yok oluyor.

İki kez kontrol ettikten sonra doğru düğmelere basıyorum ve bir kutu Dr Pepper'ın kanaldan düşmesini bekliyorum. Sonra ikinci bir kutu için işlemi tekrarlıyorum ve son olarak bir granola bar seçiyorum. Çikolatayı tüketmek muhtemelen zahmetli olacak ama gizlice yemeye çalışacaksam cebime sığacak bir şeye ihtiyacım var.

İçeriye yiyecek sokmanıza izin verilmezken kütüphanenin girişinde bir otomat olmasının ironisine gözlerimi devirirdim, ancak bugün işime yarayacak, bu yüzden mantıksızlığı yargılamayacağım.

Çubuğu kot pantolonumun cebine sokuyorum, iki kutu gazozu kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum ve ikinci ağır cam kapı setini iterek açıyorum.

Beklediğiniz gibi, sessiz.

Tıkırdayan HVAC sistemi bir tür beyaz gürültü görevi görerek geniş ve modası geçmiş alanı güvenli ve rahat hissettiriyor.

Halı, betondan biraz daha yumuşak olan ince endüstriyel bir şey, ama ön masanın arkasına ve personel dinlenme odasına giden küçük koridorda ilerlerken adımlarımı sessiz tutuyor.

Mola odasının içinde, sırt çantalarımız için bir duvarda dolaplar sıralanıyor. Nadiren kullanılan bir avuç masa ve sandalye alanı dolduruyor ve arka köşede öğle yemeği molası gerektirecek kadar uzun süre burada kalanlar için lavabo, buzdolabı ve mikrodalga fırın içeren bir tezgah bulunuyor.

Vardiyalarım sadece dört saat sürüyor, bu yüzden burada gerçek bir öğle yemeği yiyebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama...

Kutuları bir masanın üzerine koydum ve çantamı dolabıma sıkıştırdım.

Teneke kutulara bakarak nefesimi üflüyorum. Bu aptalca geliyor.

Çok saçma.

Ama bir erkek duvarına çarpıp bir çift siyah gözle ölmek, birinin yüzüme teneke kutu tuttuğuma tanık olmasından daha kötü olurdu.

Dört dakika sonra, kafeinli bir sincaptan daha fazla enerjiye sahip küçük bir kadın olan Sissy kapıda belirdiğinde seçimimi ikinci kez sorguluyorum.

"Umm, ne yapıyorsun?" Yarı gülüyor.

İçimi çekiyorum ve kutuları çeyrek tur çevirerek içlerindeki son soğukluğu da çıkarmaya çalışıyorum. "Burnumu bir şeye çarptım ve güya bu şişmesini önleyecekmiş."

Yüzüm şimdi oldukça iyi hissediyor. Teneke kutulardan mı yoksa zamandan mı bilmiyorum ama her iki durumda da yüzümde herhangi bir morluk kalmayacağından eminim.

Sissy mırıldanıyor. "Bunun büyük, seksi bir futbolcuyla bir ilgisi var mı?"

Kutuları oturduğum masaya indiriyorum ve inliyorum. "Lütfen bana buna tanık olmadığını söyle."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Ama az önce içeri giren devasa bir futbolcu bana beyaz tişörtlü güzel kızın" - beni işaret ediyor - "uzun saçlı ve çilli olanın iyi olup olmadığını sordu."

Kaşlarım kalkıyor ve yemin ederim gözlerimin iki kat büyüdüğünü hissediyorum. "Bana güzel demedi."

Sissy başını sallar. "Duydu. Ama ben yabancı erkeklerle konuşmam, bu yüzden onu duymamış gibi yaptım ve uzaklaştım."

İçimden hafif manik bir kahkaha yükseliyor.

Gerçekten beni kontrol etmek için buraya gelmiş olabilir mi? "Ciddi misin?" Ciddi olmadığından emin olmak için soruyorum.

Benimle dalga geçiyorsun.

Bir izcinin onurunu taklit ederek üç parmağını kaldırıyor. Homurdanmak zorundayım.

Sissy resepsiyonda çalışıyor, ben ise kitap iadesi yapıyorum, ama geçen hafta kütüphane oryantasyonu sırasında tanıştığımdan beri ondan hoşlanıyorum. Şu ana kadar edindiğim tek arkadaş o.

"Yani..." Parmağını bana doğru çeviriyor. "Sanırım yüzündeki Dr. Pepper ile bir ilgisi var?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Buraya gelirken ona rastlamış *olabilirim*." "Karşılaşmak derken...?"

"Yani, sakar kırım kelimenin tam anlamıyla onun vücuduna çarptı." Ellerimi çırpıyorum.

Sissy kıs kıs güler. "O adamı nasıl özlüyorsun? Bir ev büyüklüğünde. Ve sen yüzünü nasıl kırmadın?"

Gülüyorum. "Bir, bilmiyorum. Ve ikincisi, yüzümü kırdım. Ya da en azından burnum kanamaya başladı."

Yüzünü buruşturdu, ben de anladım.

Buraya gelirken başka bir akademik binaya girdim ve bir banyo aynasında kendimi kontrol ettim, yüzümde kan olmadığını görünce rahatladım.

"Bu gerçekten yardımcı oluyor mu?" Önümdeki teneke kutuları işaret ediyor.

Burnumu yukarı kaldırırken omuzlarımı kaldırıyorum, sanki test ediyormuşum gibi. "Belki?" İçimi çekerek masadan uzaklaşıyorum ve ayağa kalkarken sırtımı geriyorum. "Bunları buzdolabına koyacağım, ama bir kutu Dr. Face istiyorsan, buyur."

Sissy çıkarken kıkırdıyor ve ben de onu dinlenme odasından çıkarken takip ediyorum.

Masanın arkasına gitmek için ayrılırken veda etmek için parmaklarını oynatıyor ve ben de arabamı bulmak için diğer tarafa gidiyorum.

Resepsiyonda oturup ödev yapmak için para almak ideal olurdu ama Mad Dog Lovelace'ın beni aramaya geldiğini bilmek kitap iade görevinde olduğum için beni biraz mutlu ediyor.

Beni kontrol etmek istemesi çok hoş, ama bu tür acıyan bir ilgiyle nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum.

Kaçınmayı aklımda tutarak en çok kitabın olduğu arabayı seçiyorum ve odadan dışarı çıkarıyorum.

Hatamı kabul ettiğimde ana katın yarısını bile geçmemiştim - arkadaki asansörleri hedefliyordum -. En dolu el arabası beni yığınların arasında saklamak için harikadır, ancak bu özel el arabası gerçek anlamda gıcırdayan bir tekerleğe sahip olandır. Yani ben kütüphaneyi geçerken araba neredeyse yerimi haykırıyor.

Gürültüyü duymazdan gelerek gözlerimi arabamın hemen önündeki zemine odaklıyorum ve hareket olup olmadığını izlemek için çevremi kullanıyorum.

Ama kimsenin bana doğru yürüdüğünü fark etmedim. Kimse oturma alanlarından kalkıp bana yaklaşmıyor.

Futbolcu gitmiş olmalı.

Güzel.

Ama rahatlamak yerine, küçük bir şey kalbimi sıkıştırıyor.

SEKİZ
MADDOX

LANET OLSUN. Dikkatle izlememe bile gerek yoktu. Eminim o gıcırtılı araba beni ölü uykumdan uyandırabilirdi.

Sandalyemden fırlamak yerine, kovalama içgüdülerimle savaşıyor ve yerimde kalıyorum.

Bu kızı iki kez gördüğümde de kaçtı. Korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçtı.

Ve onu korkutmak istemiyorum. Onu tanımak istiyorum.

Birkaç kişi gürültünün kaynağını bulmak için ona doğru bakıyor ama o bakışlarını yerden ayırmıyor.

Bu noktayı seçtim çünkü uzun ön masanın tamamını görebiliyorum. Burada yaptığı şeyin bu olduğunu düşündüm. Başka bir şey yapabileceği aklıma bile gelmemişti. Ama bu mu? Bu mükemmel. Çünkü artık onunla bire bir konuşabilirim. Tüm iş arkadaşları her sözümüzü dinlerken masada durmak zorunda değilim.

Masaya doğru bakıyorum ve daha önce bana bakan aynı kızı yakalıyorum. Görünmezmişim gibi davranan kız.

Neredeyse gülümseyecektim, bahse girerim gidip kız arkadaşımı buldu ve ona haber verdi.

Ama Bunny'nin burada olduğunu bilmesi önemli değil. Sinsi olmaya çalışmıyorum. Vazgeçmeyeceğim de.

Gıcırtı kesiliyor ve dikkatimi gizemli kızıma geri veriyorum.

Yirmi metre öteden, ağzının kenarının kaşlarını çatarak aşağıya doğru inişini izliyorum. Sonra arabasının etrafından dolanıyor ve asansörü çağırmak için düğmeye basıyor.

Öne doğru oturuyorum.

Asansör kapıları kayarak açılır.

Okuyormuş gibi yaptığım dergiyi yere bıraktım.

Gürültülü arabasını ileri itiyor.

Ayağa kalkıyorum.

Arkasını döner ve istediği katın düğmesine basar.

Bir adım öne çıkıyorum.

Gözlerini kaldırdı. Ve

benimkilerle buluştu.

Asansörün kapıları kapandı.

DOKUZ
HANNAH

AMAN TANRIM.

Elimi göğsüme bastırıyorum, kalbimin üzerine.

Hâlâ burada.

Yerdeki sayaç yavaşça yükseliyor.

Ne yapmalıyım?

Gözlerimi kendime devirmem yarım saniye sürüyor.

Yapmam gereken şey kitapları kaldırmak. Çünkü bu benim işim.

Çünkü paraya ihtiyacım var. Ve çünkü bana ilgi gösteren ilk seksi adamın dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ve *bana* gerçekten *ilgi gösteriyor* gibi değil.

Ona baktığımı gördü.

O oldu Masumca Yürümekarasında sınıflar ne zaman Ona çarptım.

Son yarım saat içinde kan kaybından ölmediğimden emin olmak için buraya gelmesi de *ilgi* sayılmaz.

Asansör kabini tepeye ulaştığında yavaşlamaya başlar. Zemin.

İyi olduğumu görünce muhtemelen gidecektir.

ON
MADDOX

Dördüncü kata çıkan son merdivenleri aceleyle çıkarken AYAKLARIM GÜRÜLDÜYOR.

Bir atlet olabilirim ama pek de sinsî sayılmam. Bu yüzden dördüncü katta üstümdeki asansörün sesini duyduğumda, çıkışımı yavaşlatıyorum.

Arabasını buradan duyabildiğim için gözümün üzerinde olmasına gerek yok.

Geçen yılın sonunda, notlarım düşmeye başladığında, ikinci kattaki çalışma odalarında oldukça fazla zaman geçirdim, ancak bir ödev için bir kitap bulmak için de bir iki kez buraya geldim.

Çoğunlukla kullanılmayan bir kat, bu yüzden sessiz. Ancak uzak köşede oldukça iyi tanıdığım bir çift sandalye var. Onlar boxy Koltuklar, ve onlar değil ve ama bir ya da iki kez içinde uyuyakaldım. En önemlisi de, onun istediği yöndeler.

Başlık.

Keskin bir sağa dönüyorum - gıcırtıdan uzakta - ve rafların diğer ucunun etrafında dönüyorum. Acele edersem, o son yığının etrafında dönmeden önce sandalyelere ulaşabilirim.

Ayaklarımın üzerinde durarak son koridorda olabildiğince sessizce ilerliyorum.

Yığınlara dik duruyorum ama gürültülü tekerlek sayesinde neredeyse karşısına geldiğimi anlıyorum. Eğer zamanlamayı doğru yapmazsam, koridorda beni görecektir.

Adımlarımı uzatarak bir sonraki boşluğu iki adımda geçiyorum.

Seslenmediğinde ve araba hareket etmeyi bırakmadığında, nefesimi bırakıyorum.

Ama yavaşlamıyorum.

ON BİR HANNAH

KENDİNİZE NOT: Annemin hayalet hikayelerini bir daha dinlemeyin.

Kütüphanenin korkutucu olduğundan değil. Sadece biraz korkutucu.

Yüksek raf sıraları... sınırlı görüş mesafesi... sessizlik... bazen başka bir diyar gibi hissettiriyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Kalbim küt küt atarken izlendiğim hissi tenimde geziniyor ama *ONU* burada gördükten sonra bu sadece sinir.

Yavaşlayarak, sırtlarındaki numarayı doğrulamak için arabadaki kitaplara bakıyorum.

Arabalar katlara uygun şekilde istiflenir. En üst katın kitapları arabanın en üst rafına konur ve bu böyle devam eder.

El arabasını tutuşumu değiştiriyorum ve sondan üçüncü sırada durana kadar çekiyorum, sonra buraya konması gereken iki kitabı alıyorum.

Sessizlikte, birinin yaklaştığına dair herhangi bir işaret var mı diye dinlemeye çalışıyorum ama hiçbir şey yok.

Bebek gibi davranmayı bırak.

Hayaletler ve futbolcularla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkararak raflara odaklanıyorum ve ilk kitabı yerine yerleştiriyorum. İkinci kitabı yerine koymak için uzandığımda cebim kırışıyor ve granola barı hatırlıyorum.

Kitabı hızlıca yerine koyuyorum, sonra da pantolonumun cebinden paketi çıkarıyorum.

"Kahretsin." Ambalajın içinden, içindeki çıtır çıtır çubukların ikiye ayrıldığını söyleyebilirim.

Bunlar gerçekten de granola barların en kötüsü. Neden aldığımı bile bilmiyorum.

Sonra midem gurulduyor.

Haklısın. Öğle yemeğini kaçırdığım için aldım.

Koridorun sonundaki arabaya bakıyorum, sonra da granola barına.

Vardiyam daha yeni başladı ama yemek için biraz ara verirsem kimsenin haberi olmayacak. Ve belki de yan etki olarak, yüzümü Mad Dog'a çarptığımdan beri devam eden adrenalin sonunda geçecek.

Arabayı olduğu yerde bırakarak koridorun diğer tarafından çıktım, sandalyelerin olduğu arka köşeye döndüm ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

ON İKİ
MADDOX

Sırasından çıkıyor, bana doğru dönüyor ve yüzüme bir şey fırlatıyor.

Geniş bir alıcı olmayabilirim ama elim refleksle havaya kalkıyor ve granola çubuğunu havadan kapıyorum.

Elleri, kalbini vücudunun içinde tutmaya çalışıyormuş gibi göğsüne bastırılmış ve gözleri tahmin edebileceğimden daha geniş.

"Özür dilerim." Sesi tizdi. "İsteyerek yapmadım..."

Sözünü kesiyor ve ben de kıkırdamak zorunda kalıyorum. "Bu tuğlayı yüzüme fırlatmak istememiştin." Avucumu açıp pakete bakıyorum. "İnsanların bunları gerçekten yediğini düşünmemiştim."

Ellerini indiriyor. "Bunu gerçekten dört gözle beklemiyordum."

"Sakin bana bunun senin öğle yemeğinin olduğunu söyleme?" Bir omzunu kaldırıyor.

Sandalyede öne doğru eğildim. "Ben de yemek üzereydim. Eğer paylaşmak istersen."

Ayağa kalkıp ona doğru yürümek istiyorum ama ona kıyasla dev gibiyim ve oturmak beni daha çok onun seviyesinde tutuyor.

Dişlerini pembe alt dudağına bastırıyor. "Burada yaptığın şey bu mu?"

"Küçük bir öğle yemeği. Biraz ilk yardım takibi." Bir kaşımı kaldırdım. "Yani... öğle yemeği mi?"

Başını iki yana sallar. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum." İstemiyorum *değil*.

"Yine de açsın, değil mi?" Yeşil ambalajı biraz salladım.

"Evet, ama I olabilir sadece var O." O noktalar için Kafama fırlattığı bok gibi ufalanmış granola çubuğu.

"Bu tavşan yemeği." Kendi içimdeki espriye sırtıyorum.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

"Sorun değil. I -"

O daha fazla tartışmadan, ambalajı sıkıca kavrayıp içindeki sert çubukları parçalara ayırıyorum.

"Hey!" Bana doğru bir adım attı.

Zafer.

"Bir saniye." Bir parmağımı kaldırıp paketin üstünü açıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve başımı arkaya eğip içindekileri ağızma boşaltıyorum.

Ona bakmak için başımı geriye eğdiğimde, onu ağzı şaşkınlıkla açık bir şekilde bir adım daha yaklaşmış buluyorum.

"O benimdi," diye suçluyor.

"Onu bana sen attın. Bu onu benim yapar."

Dudaklarını büzüyor. "Bunun gerçek bir şey olduğunu sanmıyorum." "Öyle ya da böyle, şimdi benimle yemek zorundasın."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve ben gözlerimi yüzünde tutmak için zorluyorum. "Az önce yemeğimi içine çekmişken seninle nasıl yemek yiyebilirim ki?"

"Nefes mi aldın?" Bir elimi göğsüme bastırıyorum.

"Aşağılandım." Bana gözlerini deviriyor ve bu olması gerekenden çok daha sevimli. "Şanslısın ki çok yiyorum."

Bana bir bakış attı. "Bu benim için nasıl bir şans?"

"Çünkü." Sandalyemin yanına uzanıyorum ve

Sırt çantası önümde duracak şekilde. "Fazladan bir sandviçim var." Ana bölmenin fermuarını açıyorum.

"Jambon ve peynir sever misin?"

ON ÜÇ
HANNAH

NE. *Ne. Ne mi oluyor?*

Bu büyük adam gelirler için çek dışarı üç kafeteryadan tanıdığım tek tek paketlenmiş sandviçler.

"Evet," I Cevap Yavaşça. *Kim jambon ve peynir sevmez ki?*

Birini bana uzattı. "Al, üçüne de ihtiyacım yok."

"Bu katta olacağımı nereden biliyordun?" Sormak zorundayım. "Ve beni nasıl yendin?"

Sırıtıyor. "Şanslı tahmin. Ve" - elindeki sandviçle kendine işaret ediyor - "atlet, hatırladın mı?"

Midem yine homurdanırken sandviçe bakıyorum. İç çekerek bir adım öne çıkıyorum. "Benimkini yediğinden beri -"

Koltuğundan fırladığında sözlerim kesildi.

"Hâlâ yaralı mısın?" Atlet göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki birkaç metreyi kapatıyor, omuzlarımı kavrarken sandviçler yere düşüyor.

İrkilmiş bir ses beni terk ediyor. "Neden topallıyorsun?"

"Ne -" *Doğru ya, şu.* "Ben iyiyim."

Hırıltılı bir ses çıkarıyor, sonra elleri belime iniyor.

ile kaba Güç, ve adamasansörler Ben
ve döner Etrafımızda.

"Otur," diye emrediyor, beni kendi sandalyesine doğru eğilmiş sandalyeye oturtmaya başlarken bile.

Bacaklarımı büküyorum, dediğini yapmaktan başka çarem yok ve oturuyorum.

Kıçım koltuğa değdiği anda önümde çömeliyor.

O slaytlar onun eller aşağı benim
Kalçalar, Durdurmak üzerinde dizlerimi.

"Bunun sebebi ben miyim?"

"Hayır." Ellerimi kaldırdım, avuç içlerim
dışarıda. "Öyle değil." "Biri seni incitti mi?"

Ses tonu o kadar ciddi ki gözlerimi açmadan edemiyorum.

"Ne? Hayır. Bak, sınıftan çıkarken ayağım takıldı ve
Bileğimi incittim," diye itiraf ediyorum, gözlerinin
ayaklarıma kayışını izlerken. "Utanç verici ama doğru."

İkna olmayan bir mırıldanma sesi çıkarır.

"Gazoz kutularım tekrar soğuduğunda, onları bileğime
bastıracağım."

Kaşları nihayet yumuşuyor. "Bunu burnun için mi
yaptın?" Başımı salladım. "Biri bana yardımcı
olacağını söyledi."

"Bir adam, ha?"

"Evet. Uzun boylu, gözden kaçması zor. Granola barımı
iki lokmada yuttu."

"Kurtlandı mı?" diye
tekrarlıyor. Başımı
sallıyorum. "Öyle sayılır."

Sırıttırıyor ve umarım damarlarımda atan nabzımı
duymuyordur. "Bu beni senin küçük tavşanın için büyük
kötü kurt mu yapıyor?"

"Küçük tavşan?" Daha önce kimse bana küçük dedi mi
bilmiyorum. Yine de k a r ş ı m d a k i adama kıyasla,
aslında öyleyim.

"Sana bir şey demem gerek. Ve sen her zaman küçük bir
tavşan gibi benden kaçırıyorsun."

Dudağımı ısırıyorum, bana bir lakap takması hoşuma
gidiyor.

"Yani..." Kelimeyi uzatıyor. "Adın ne senin?"
Bu normal bir soru ama nedense yüzüm kızarıyor.
Elimi zorla aramıza sokuyorum. "Ben Hannah."
Gülümsemesi yavaş ve yaramazlık dolu. "Merhaba,
Hannah."
Elini benimkine doğru kaydırıp adımını söylerken
omurgamda elektrik zıplıyor.
"Ben Maddox."

ON DÖRT MADDOX

"MADDOX." Söyleyiş şekli sanki tadına bakıyormuş gibi. Sanki onu hissediyormuş gibi. Ve hoşuna gidiyor.

Avuç içi benimkine karşı çok yumuşak ve pürüzsüz. Ve tam oturuyor.

"Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum." Dizini bırakıp halıdaki sandviçlerden birini almak için kendimi zorluyorum. "Size bir yer sandviçi ikram edebilir miyim?"

Hannah küçük bir kahkaha attı. "Evet, lütfen."

Şeffaf ambalajlı yiyecekleri kucağına koydum, sonra diğer ikisini kaptım ve ayağa kalktım.

Bu sabah squat yaptığım için biraz ağrım var, bu yüzden sandalyeye geri dönerken bacaklarımı sallamak zorundayım.

Ben yerime oturduktan sonra aynı anda yemeklerimizi açmaya başlıyoruz.

"Burada yemek yemememiz gerekiyor," diyor Hannah jambon ve peyniri dudaklarından birkaç santim uzakta tutarken.

Sandviçimi ağzıma atıp büyük bir ısırık alıyorum. "Sorun değil. Burada çalışan bir kız tanıyorum."

Aptalca şakam karşısında başını sallıyor ama sonra o da bir ısırık alıyor.

"Ee Hannah, burada yeni misin?" diye sormadan önce ikimiz de birer tane aldık.

ON BEŞ HANNAH

HAYIR. "Yeni transfer oldum. Üçüncü sınıftayım."

Maddox çenesini eğiyor. "Son sınıf. Bölümün ne?" Ondan bir sakinlik yayılıyor ve ben de rahatlamaya başlıyorum.

"Muhasebe. Sen?" Sandviçimden bir ısırık daha aldım.

Güzel, olması gerekenden daha iyi. Ve gerçekten tanımadığım bir adamın önünde yemek yerken kendimi garip hissetmemek için çok uğraşıyorum.

"İşletme yönetimi. Geçerli ve yararlı bir şey," diye yanıtlıyor. "Muhasebeci mi olmak istiyorsun?"

"Evet." Omuz silkiyorum.

Homurdanıyor. "Beni ikna edemiyorsun, Hannah."

Bana dürüstçe cevap verdiği için ben de aynısını yapmaya karar verdim. "Arzu edilen ve iyi para kazandıran bir iş."

Ben fakir büyümedim. Annemin küçük bir çiçekçi dükkânı var ve temel ihtiyaçlarını karşılayacak kadar iyi iş yapıyor. Ama ona defterler konusunda yardım edebilmek istiyorum. Ve bir an önce kendi geçimimi sağlayabileceğim bir işe girmek istiyorum. Çünkü annemi seviyorum ama taşınmak istiyorum. Yeni deneyimler yaşamak istiyorum.

Maddox paketini toplar ve ikinci sandviçi yırtıp açar.

Açık sırt çantasına bakınca tanıdığım bir kitap görüyorum. "Bunu ders için mi okuyorsun?"

Görüş alanımı takip ediyor. "Uh-huh. Okudun mu?"

Başımı salladım. "En sevdiğim hikâyelerden biridir."

Yüzünde ne yapacağımı bilemediğim bir ifade beliriyor ve gitme zamanımın geldiğine karar veriyorum.

Maddox'u tanımaktan iyi bir şey çıkmaz. Ya onun bir pislik olduğunu öğreneceğim ve ondan nefret etmeye başlayacağım ki bu çok kötü olur, ya da kişiliğinin de görünüşü kadar çekici olduğunu öğreneceğim ve o zaman gerçekten boku yerim.

Çünkü eğer ikincisiyse, ben ona aşık olacağım, o ise burnumun kırılmadığını kabul edip kendini affedecek.

Ve sonra onu bir daha asla göremeyeceğim. Rakamlar tutmuyor.

Burada iyi bir sonuç yok.

Jambon ve peynirimden kalanları tekrar sarıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Gerçekten işe dönmeliyim." Ani ve kaba davranıyorum ama Maddox bunu belli etmiyor.

"Sanırım mesai saatindesin." Saatine bakıyor. "Zaten antrenmana gitmem gerekiyor."

Benim aksime, artıkları saklayarak ikinci sandviçin kalanını ağzına atıyor.

Ayağa kalkıyor ve çantasını omzuna atıyor, sonra ayaklarıma doğru eliyle işaret ediyor. "Bileğinin iyi olduğuna emin misin? Eğer ağrıyorsa çalışmamalısın."

Birkaç sabit adım atıyorum. "Gördün mü? Sorun yok."

Ağzı düğümleniyor ama itiraz etmek yerine iç çekiyor. "Pekala, Hannah Bunny."

Nasıl cevap vereceğimi şaşırmış bir halde ona başımı salladım ve arabamın beklediği sıraya doğru birkaç adım attım.

"Kendine iyi bak," diyor bana.

Duraksıyorum. "Hoşça kal

Maddox."

Bir vedaya benziyor.

Midemde oluşan çukuru görmezden gelerek, onun geri

Çekilen adımlarını dinliyor ve düşüncelerimi tekrar önemli olana odaklıyorum.

Çünkü baygınlık üzerinde ve Sıcak futbol
oyuncu önemli değil.

ON ALTI
MADDOX - ÇARŞAMBA

Onu bu kez ikinci katta buldum. Bir taburenin üzerinde ayakta duruyor, her iki elinde birer kitap, onları en üst rafa koymak için uzanıyor.

Koruyucu içgüdülerim bu kızın yanında bambaşka bir hal alıyor. Çünkü kışına bakmak yerine - ki o dar kotun içinde çok bakılabilir - tamamen onun kendini koruma konusundaki bariz eksikliğine odaklandım.

Onu azarlamamak için dişlerimi sıkarak aramızdaki mesafeyi hızla geçiyorum.

Hannah yaklaştığımı duymuyor bile. Dikkati sağ işaret parmağıyla yerine oturtmaya çalıştığı kitaba odaklanmıştı, sol kolu ise denge sağlamak için diğer yöne doğru uzanmıştı. Aşağı inmeli, tabureyi hareket ettirmeli ve tekrar yukarı tırmanmalıydı. Ama hayır. Bu kız değil. *İşini halledecek.*

Sanki onun inatçılığının kokusunu alabiliyorum.

Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor. Ailem bana hep inatçı der. Belki de bu yüzden Hannah'ya bu kadar yakınım. Bir parçam onun değerli bir ortak ve rakip olacağını söylüyor. Biraz gergin olabilir.

Ama birlikte olsaydık, her zaman istediğimi yapmama izin vermezdi.

Ve bu bana cazip
geliyor. Bana çok
çekici geliyor.

Sallanmaya başladı.

Sağ eli kitabı bırakır ve denge için rafa tutunur. Ama kitap yeterince içeri itilmemiştir ve kaymaya başlar.

Daha o yapmadan ne yapacağını biliyorum, bu yüzden kitabı yakalamak için rafı bıraktığında son metreleri koşmaya başladım bile.

Sol eli körlemesine rafa çarpıyor, ama o elinde de hâlâ bir kitap tutuyor.

"Kahretsin kadın," diye homurdanıyorum uzanmış kolunun altından eğilirken.

Tam bana çarptı.

O güzel kahverengi gözler benimkilere bakıyor.
"Maddox?"

Kolumu beline doladım. "Sana kendine dikkat et demedim mi? Dünkü gibi mi?"

"Özür dilerim." Nefes nefese özür diliyor ve ben ne yaptığımı anlamadan onu kendime çevirip göğüs göğüse gelmemizi sağlıyorum.

Kolları otomatik olarak boynumun arkasına dolanıyor ve onu tabureden aşağıya doğru çekiyorum.

Arkamda bir şey yere çarpıyor ve sonra kolları omuzlarıma dolanıyor, elleri kasılan kaslarımı kavırıyor.

Kahretsin, kollarımda çok iyi
hissediyor. Ona daha sıkı
sarılıyorum.

Ayakları yerden kesilmiş bir şekilde tüm vücuduyla
sarılıyor.

Ve o bacaklarını bana dolamasını istiyorum.

Onu kitap raflarına doğru itmek istiyorum.

Ağzımı onunkine bastırmak istiyorum.

Tadının nasıl olduğunu görmek
istiyorum. "Ne yapıyorsun?"

Nefesi dudaklarımda geziniyor ve yemin ederim
portakal gibi kokuyor.

"Görünüşe göre hayatını kurtarıyorum." Cevabım hırçın ve sesimi kızgın çıkarıyor.

Ama aslında sadece dişlerimi sıkıyor, sikimin sakinleşmesini sağlamaya çalışıyorum. Çünkü böyle durmak, onun yumuşak, sıcak bedeninin benimkiyle aynı hızda olması çok zor. Baştan çıkarıcı. Sikim. Hepsi zor.

"Um." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Teşekkürler mi?"

Onu bu şekilde tutmaya devam edemeyeceğimi bildiğimden - çünkü sonunda hazır olmadığından emin olduğum bir şey yapacağım - kollarımı gevşeterek önümden aşağı kaymasına izin veriyorum.

Kötü fikir.

Göğüsleri göğsümden aşağı sürükleniyor, aramızdaki tişört çifti, daha sıkı vücuduma karşı yumuşak hissini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Kalçalarımı geriye yatırıyorum, sadece biraz, sadece yeterince, böylece göbeği dick ile dolmuyor.

Sonra bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum çünkü şimdi ona gerçek bir göbek dolusu sikimi vermeyi düşünüyorum, ikimizi de burada soymayı ve onu halıya sürtmeyi düşünüyorum.

Hannah'nın ayakları yere değiyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Burnun nasıl, iyi mi?"

Yanakları o kadar kırmızı, gözleri benimkilere o kadar odaklanmış ki, ona karşı sertliğimi hissettiğini biliyorum. Bakışlarını yüzümde tutmak için elinden geleni yaptığını da biliyorum.

Başını hafifçe sallıyor. "Hiç acımıyor."

Bir yanım aşağı bakmasını istiyor. Pantolonumun önündeki şişkinliğe bir göz atmasını. Ama sonra lanet bir sapık olmadığımı hatırlıyorum, bu yüzden ellerimi ceplerime sokuyorum ve düzgün bir insan gibi davranmaya çalışıyorum.

"Güzel. Buna sevindim." Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum. "Peki ya bileğin?"

Aşağı bakıyor.

Çok hızlı. O kadar hızlı ki gözümü kırpsam kaçırabilirdim. Ama kaçırmadım. Ve yanaklarının nasıl

döndüğünü özlemiyorum

daha da kırmızı.

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sorun yok." Sesi tiz çıkıyor ve yutkunuyor. "Tamamen daha iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Çenemi eğiyorum. "Bütün günü tabureden düşmeden atlatabilirsen, yarın da iyi olabilirsin."

Öfkelendi ve aramızdaki gerilim patladı.

İşte böyle.

Şehvetten rahatlığa bir kalp atışında.

Şehvet hala orada. Kesinlikle var. Ama bu his.

Daha iyi düşünmeden ona bir adım daha yaklaşıyorum. Onun yanındayken hissettiğim bu duyguyu seviyorum.

"Genelde bu kadar sakar değilimdir," demeye çalışırken ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor. "Ben değilim."

"Elbette." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Ben değilim. Belki de sensindir." Elini bana doğru sallıyor, gözleri benimkinde kalıyor. "Beni atlatıyorsun."

Bu beni gülümsetiyor. "Burada olduğumu bile bilmiyordun."

"Evet, şey..." Sözüünü kesiyor.

"İyi bir noktaya değindin."

Başımı salladım.

Bu sefer, onu gerçekten güldürdüm.

"Oh, kapa çeneni." Elinin tersiyle göğsüme vuruyor, sonra lavdan yapılmışım gibi elini geri çekiyor ve gözlerini açıyor. "Özür dilerim! Bilmiyorum... Bunu yapmak istememiştim."

"Sorun yok." Ön kolunu tutuyorum ve tutuşumu kullanarak bana tekrar vurmasını sağlıyorum. "Gördün mü?"

Her zamanki gibi dudağını ısıırıyor ama gülümsediğini görüyorum.

O kaçıp gitmeden önce, dünden beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Yarın akşam maça gidiyor musun?"

"Ne ga-" diye başlıyor, sonra dün giydiğim formayı görür gibi göğsüme bakıyor. "Futbol maçı mı?"

Yarın oynayacağımızdan haberi olmadığını söyleyebilirim. Ve bu hoşuma gidiyor.

"Evet, futbol maçı."

"Bunu planlamıyordum. Alınmak falan yok," diye ekliyor çabucak. "Sadece... daha önce hiç gitmemiştim."

"Asla mı?"

"Bazılarını televizyonda görmüştüm."

I sırtıyor. "Pekala, olur sengibi için bkz. bir içinde Kişi mi?

Yarın mı?"

"Elbette? Yani ..." Bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Eğer biletler çok pahalı değilse."

Göğsümde bir şey sıkışıyor.

Bu kızıdan ben sorumlu değilim. Ve benden hiçbir şey istemiyor. Ama bilet fiyatının kararını etkilemesinden nefret ediyorum.

"Bende fazladan bir tane var," diye açıklıyorum. "Tüm oyuncular birkaç tane alır."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ve onu bana mı vermek istiyorsun?" "Kafan karışmış gibi konuşma, Bunny."

Ağzı açılıyor, sonra omuzları düşerken kapanıyor. "Dün hepsi benim hatamdı. Kafeteryaya gitmek istediğimi ve yolun diğer tarafta olduğunu fark ettim ve - bilmiyorum. Ben aptalım. Her yerde insanların olduğu gerçeğini düşünmeden arkamı döndüm ve bu yüzden sana rastladım."

Alnım çatlıyor. "Aptalca değildi. Bir kazaydı."

"Ama yine de. Ben sadece - Kötü hissetmene gerek yok. Bu senin hatan değildi..." Elini yüzünün önünde sallıyor. "Söz veriyorum iyiyim ve bana hiçbir şey borçlu değilsin."

İşte
burada.

"Ah,
anlıyorum."

Omuz silkiyor. "Yani istersen bileti başkasına verebilirsin. Biz iyiyiz."

Bu kız.

Ağzından çıkan her cümle, onunla daha fazla zaman geçirme isteği uyandırıyor. Keşke maça yalnız gelmesini istemek yerine onunla birlikte oturabilseydim, ama orada olduğunu bilmek yeterli olacak.

"Mesele şu," diye açıklıyorum. "Bu biraz benim hatamdı." O itiraz edemedi elimi kaldırıyorum. "Çünkü arkanda *gerçekten çok* yakındım. Ve arkanda çok yakındım çünkü seni kovalıyordum."

Göz kırpıyor. "Beni mi kovalıyordun?"

Başımı iki yana eğiyorum. "Kovalamak kulağa kötü geliyor ama evet, temelde."

Alay ediyor.

"Öyleydim." Ellerimi indirdim. "Önümde yürüdüğünü gördüm ve konuşmak istedim."

"Buna inanmam mı gerekiyor?" Ses tonu o kadar kuşkulu ki gülmek istiyorum.

"Gerçek bu, bebeğim." Yanaklarının tekrar kızardığını görmek istediğim için devamını söylüyorum. "O sabah beni keserken yakaladığımda dikkatimi çektin."

Tam zamanında, yüzü kızarıyor. "Değildim."

"Sorun yok." Bir ahmak gibi iki kolumu da kaldırıp bükerek göğsümü şişiriyorum. "Anladım."

Bu onun homurdanmasına neden oldu. "Tam bir sporcusun."

"Ve sen bunu seviyorsun." Sırıtiyorum. "Şimdi bana oyunuma geleceğini söyle."

Hannah nefes nefese kaldı. "Saat kaç?"

"İşin ne zaman bitiyor?" Yarın da çalışacağını varsayarak soruyorum.

Gözlerini bana dikti. "Altı."

"Güzel. Maç yedide başlıyor. Sahaya topallayarak gitmek için bolca vaktimiz var."

Ayaklarını kaldırıyor, dün benim için yaptığı gibi yerinde yürüyor. "Topallamama gerek yok."

"Daha da iyi."

"Peki, tamam. Senin maçına geleceğim." Elini uzattı.

Buna *benim* oyunum demesine bayılıyorum.

Elini elime aldım ve sıktım.

Kıs kıs gülüyor ve ben bıraktığımda elini havada tutuyor. "Bileti bana vermeni kastetmişim."

Avucuna bakıyorum ve göğsümden bir kahkaha patlaması kopuyor.

Bu Yani yüksek sesle o adımlar içine benim uzayve dürtüyor karnım. "Şşşt!"

Parmak ucuna doğru eğildim. "Neden bilmiyorum ama beni azarlamana hoşuma gidiyor."

Parmağını geri çekip beni tekrar dürtüyor.

Kıkırdıyorum, bu sefer daha sessiz. "Biletler yanımda değil ama kapıların dışındaki gişeden alabilirsiniz."

Ağzı anlayışlı bir *O* şeklini alıyor. "Anladım."

"Onlara sadece soyadınızı vermem gerekiyor, sonra da öğrenci kimliğinizi göstermeniz gerekecek."

Cevap vermeden önce bir an dudaklarını büzüyor. "Utley."

"Utley," diye tekrarlıyorum.

"Ve ben Hannah. Unuttuysan diye söylüyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Unutmadım, Hannah Utley." Uzanıp parmaklarımı uzun, yumuşak saçlarının bir tutamının üzerinde gezdiriyorum. "Benim soyadım Lovelace." İlk adımı hatırladığını biliyorum çünkü bana zaten söylemişti.

Bir adım geri çekiliyorum, saç parçası elimden kurtulup tekrar omzuna düşüyor.

Gitmek istemiyorum ama antrenmana gitmem gerek. "Arayacağım. Yarın ararım."

Sonra düşürdüğü kitapları görüyorum ve onları alıp ona veriyorum.

"Teşekkür ederim. Bilet için de teşekkürler."

Bir adım daha geri atıyorum. "Benim için tezahürat yapacaksın." Bunu sormuyorum.

"Elbette." Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Ya da en azından herkes alkışlarken ben alkışlayacağım çünkü kuralların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ağzının kenarında bir sırıtma oynuyor ve ben onu öpmek istiyorum.

"Güle güle, Utley."

Parmakları yanında kıpırdıyor. "Güle güle, Lovelace."

YEDİ
HANNAH - PERŞEMBE

KUTSAL. Kahretsin.

Avuçlarımı kalçalarımaya sürüyorum.

Kolej futbolunun bir şey olduğunu biliyordum. Büyük bir şey. Ama yine de hazır değildim.

Etraftaki kalabalık *çığlık* atıyor. Maç daha başlamadı bile ama takımlar bando müziği ve amigo kızlarla birlikte stadyuma girdiğinden beri çığlık atıyorlar.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Yanımdaki bir adam havaya zıplayarak beni ürkütüyor ve ellerimi karnıma bastırıyorum.

Neden bu kadar gerginim?

Başlangıç oyuncularını sahaya koşuyor ve midem bir takla daha atıyor.

Neden kendime rol yaptığımı bilmiyorum. Gerginim çünkü Maddox'un oyununu izlemek için buradayım.

Maddox, beni - iki kez - hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldıran sandviç paylaşan *defans oyuncusu*. Taştan yapılmış gibi görünen ama incinmesini izlemek istemediğim adam.

Burnumdan yavaşça nefes almak için kendimi zorluyorum.

Konu futbol olduğuunda en temel şeyleri bilirim. Golün altı sayı olduğunu biliyorum. Ve direktten dönen topa gol denildiğinden de oldukça eminim. Ama tehlikeli olduğunu da biliyorum. Ve vahşi. Ve... Ellerimi karnıma daha sert bastırıyorum.

Nefes al.

Birkaç sıra önümde, kalabalığın geri kalanı gibi mavi ve siyah giyinmiş bir kız başının üzerinde bir pankart tutuyor. Arkası boş, ama birkaç kez zıpladıktan sonra arkasını dönüyor, böylece tabela öğrenci bölümünün geri kalanına bakıyor.

HOP ON

Çılgın

Köpek

#99

İşaretine kaşlarını çatmamak için odaklanmak gerekiyor.

Maddox ile bir geçmişi var mı? Yoksa sadece kelime oyunu mu yapmaya çalışıyor?

Gözlerimi tabeladan ayırıp tekrar kıza bakıyorum.

Tanıdık geliyor.

Maddox'u ilk gördüğümde yanında duran kalabalığın bir parçası mıydı?

Düzinelerce insan *Mad Dog* sloganı atmaya başlıyor ve ben birden kendimi daha önce olduğumdan daha da yabancı hissediyorum.

Yüksek sesle itiraf etmeyebilirim ama o kızın işareti içimi kıskançlıkla dolduruyor.

Böyle hissetmeye hakkım yok. O benim değil. Öyle olsaydı bile, sınıf arkadaşlarının ya da hayranlarının pankart açmasında yanlış bir şey yok.

Maddox'u destekleyen bu kadar çok insan olduğu için mutluyum. Burnumdan tekrar nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Oturduğum öğrenci bölümü - herkes ayakta olduğu için sadece isim olarak - elle tutulur bir enerjiyle dolu.

Bunu içime sindirirken, tabeladaki önemli bilgiye odaklanıyorum. Maddox doksan dokuz numara.

Ev sahibi takımın yedek kulübesi bulunduğum yerin karşısında ve oyuncuların taktığı kasklar ve dolgular yüzünden hangisinin Maddox olduğunu anlayamadım.

Yani, takımdaki en iri adam olduğunu varsayıyorum, ama bu sadece bir varsayım. Ve şimdi onun numarasını aramaya odaklanabilirim.

Düdük çalıyor ve HOP U takımı hep birlikte hareket ediyor.

Ortadaki adam topa vurur ve takım sahaya doğru koşmaya başlar.

Öğrenciler etrafta zıplıyor, görüşümü engelliyor, bırakın formalarını okumayı, oyuncuları görmemi bile zorlaştırıyor.

Diğer takım topu yakalıyor ve sonra hepsi birbirine doğru koşuyor.

Kendimi hasta hissediyorum.

Oyuncularımızdan biri topa sahip olan adama müdahale ediyor ve düdük çalınıyor.

Sadece nefes al, Hannah.

Bugün mesaimin bir kısmını futbol terimlerine ve kurallarına bakarak geçirdim ama hâlâ bir şey bulamadım.

Saçma sapan HOP U maskotu kostümlü biri, elinde dev bir okul bayrağıyla önümüzde yan çizgide koşuyor.

Maskotumuzun neden bir panda olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimden eminim. Öğrenciler orman yaratığına bağırıp çağırıyor, ama dikkatimi sahaya veriyorum.

Takım bir araya toplanırken gözlerimi kısarak sayıları okumaya çalışıyorum. Dikkatimi sahanın kenarında duran adamlara çevirmek üzereydim, çünkü belki Maddox şu anda oynamıyordu, ama sonra toplanma sona erdi. Ve onu gördüm.

Onu.

Uzaktan bile korkutucu.

Takımlar karşı karşıya diziliyor. Maddox her şeyin tam ortasında, yeşillere bürünmüş rakip oyuncular denizine bakıyor.

Adrenalinim tavan yaptı.
Bundan hoşlanmadım.
Yeşilli bir adam topa vuruyor.
İki çizgi de hareket ediyor.
Maddox neredeyse kendisi kadar büyük bir rakip
oyuncuya çarpıyor.
Bundan gerçekten
hoşlanmadım. Birbirlerini
itiyorlar. Maddox
kurtuluyor.
Oyun kurucu topu atıyor. Maddox yön
değiştiriyor.
Top yakalandı. Bir düdük
daha çalıyor.
Omuzlarım çöküyor ve parlak beyaz atletimin önünü
vücudumdan uzaklaştırarak biraz hava almaya çalışıyorum.
İnsanlar sevdiklerinin bu oyunu oynamasını nasıl izliyor
anlamıyorum.
Maddox benim sevdiğim biri
değil. Onu çok az tanıyorum.
Bir kez daha, takımlar sıraya giriyor.
Bu oyunlar ne kadar sürüyor?
Gözlerim Maddox'un ekstra büyük çerçevesine
kilitleniyor.
Kalabalık hala ayakta. İnsanlar hala çığlık atıyor.
Bunu tüm maç boyunca sürdüremezler, değil mi?
Onlar hariç.

SEKİZ
MADDOX

O BURADA.

Kalabalığın içinde onu bulamıyorum. Bu neredeyse imkansız. Ama Hannah burada. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Hadi gidelim!" Toplanma yerinden çıkıp sıraya girdiğimizde Waller beni itti.

Hadi gidelim.

Üç sayı öndeyiz.

Dördüncü çeyrek.

Dördüncü çeyrek.

Maçın bitimine bir dakikadan az bir süre kaldı ve bu aptal herifler beraberliği sağlayacak saha golünden vazgeçip touchdown'a gidiyorlar.

Kendini beğenmiş olmak sadece en iyiyseniz işe yarar.

Dizlerimi büküyorum ve öne doğru eğilerek elimi tarlaya değdiriyorum.

Gözcüler her zaman izler.

Ama bu gece Tavşanım da izliyor. Ve bu onun ilk futbol maçı.

Bunu hatırlamasını istiyorum.

Beni hatırlamasını istiyorum.

Çünkü bu aptallar en iyisi değil.
Ben en iyisiyim.
Diğer takım topa vuruyor.

NINETEEN
HANNAH

Tezahürattan boğazım acıyor. Ayaklarım metal tribünlerde durmaktan ağrıyor. Ve ellerim hala terliyor.

Şu anda öndeyiz. Zaman neredeyse doldu. Ve etrafımdaki insanları dinlediğimde diğer takımın maçı kazanmaya çalıştığını anladım.

Ve şu anda kazanmaya çalışıyorlar.

Maddox'un karşısındaki oyuncu topu geri atıyor ve Maddox havalanıyor.

Hızlıdır.

Onun boyundaki bir adamın olması gerekenden daha hızlı.

Tam diğer takımın oyuncusuyla çarpışmak üzereyken, oyuncu değişiyor. Ona kafa kafaya çarpmak yerine omuzları çarpışıyor ve Maddox onun etrafında dönüyor.

Etrafımdaki herkes çığlık atıyor.

"*Yakalayın onu*", "*Kovun onu*" ve "*Deli Köpek*" bağırışları kulaklarımda cınlıyor.

Ama sesim çıkmıyor çünkü sesim boğazımda düğümleniyor.

Maddox ve oyun kurucu arasında kimse yok. Onu durduracak kimse yok.

Rakip oyun kurucu Maddox'tan geriye doğru hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Ve şimdi anlıyorum.

Benim büyük, dost canlısı adamıma neden Deli Köpek dediklerini anlıyorum. Çünkü şu anda vahşi görünüyor.

Kalabalığın kulakları sağır eden kükremesiyle Maddox oyun kurucuya doğru hamle yapıyor.

Etrafımdaki herkes zıplıyor. Tezahürat yapıyor.

Maddox'un oyun kurucuyla birlikte düşmemesi dışında.

Yanımdaki adam "Siktir!" diye bağırdı.

Oyun kurucu düşerken ve Maddox topu yerden alırken stadyum sanki bir nefes alıyor, bir sessizlik ritmi yakalıyor.

Ellerim ağzıma gitti.

Bu büyük bir his.

Maddox koşmaya başlar.

Bu gerçekten büyük bir his.

Top elinde, Maddox boş bir alanda koşmaya başladı.

Yeşilli oyuncular onu kovalıyor ama mavililer onları itip kakıyor. Onları uzaklaştırıyor. Mad Dog Maddox için yolu açık tutuyorlar.

Ellerimi ağzıma daha sert bastırıyorum.

Hadi, hadi, hadi!

Altımdaki zemin heyecandan titriyor. Kalbim kontrol dışı atıyor.

Ve sonra çizgiyi geçiyor. Maddox son bölgede.

Zaman doldu.

Az önce bir gol attı. Ve kazandık.

Gözyaşları doldurun benim gözlerolarak ve
HOP U oyuncular Maddox'u çevreliyor.

Göğsüm çok daraldı. O kadar... Kahretsin, bu duygunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Sanki çok fazla mutluluk hapsolmuş gibi.

Göğüs kafesimin içinde ciğerlerimi eziyor.

Onun için çok
heyecanlıyım. Onunla
gurur duyuyorum.

Yani... huşu içinde.

Arkamdaki kız çığlık atıyor ve omuzlarımı tutup
sarsıyor. "Bunu gördün mü?"

Başımı salladım.

Tek yapabildiğim bu.

Takım yedek kulübesine doğru koşarken Maddox bu
tarafa, öğrenci bölümüne, yüzlerce insana bakıyor. Ve sanki
bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Ellerimin arkasından gülümsüyorum.

YİRMİ MADDOX

Mutfak masasından uzaklaşarak ayağa kalktım ve sırtımı gerdim.

"Mad Dog," diye bağıırıyor tanıdığım bir adam gümbür gümbür müzik eşliğinde.

Başımı onaylarcasına arkaya eğiyorum, sonra masadan Gatorade'imi alıyorum.

Bazen Futbol Evi'nde yaşamayı seviyorum. Bazen partilerden hoşlanıyorum. Ama bu gece istediğim bu değil.

İstediğim şey kütüphanede çalışıyor.

İstediğim şey, benimle dalga geçerken kızaran bir kız.

İstediğim şey o kızı tekrar kollarıma almak.

Kollarımda.

Yatağımda.

Benim olarak işaretlendi.

Kendimi ayarlayarak bacağımı silkeliyorum, sonra ana katı dolduran cesetlerin arasından yolumu bulmaya çalışıyorum ama burası dirsek dirseğe.

"Geliyorum!" Şak diye söyledim.

Ses tonumdaki gerçek rahatsızlığı kimsenin anlayamayacağı kadar yüksek. Ama insanlar hala benim için ayrılıyor, ellerini kaldırıp

Beşler.

Büyük bir insan olmak umurumda değil.

Bu şekilde oynamak için büyük olmam gerekiyor.

Ancak benim bedenimdeyseniz -üç XL kıyafet giyiyorsanız, ortalama bir erkekten dokuz inç daha uzun duruyorsanız- herhangi bir yere *sızmak* pek de kolay değildir.

Dirsekler çarpışır. İçkiler döküldü. Ama sonunda biraz ilerleme kaydetmek.

Neredeyse merdivenlere varmıştım ki biri önüme çıktı.

"Hey, Maddox." Essie tam yolumun üzerinde durdu. "Hey," diye cevap veriyorum ve etraftan dolaşmaya çalışıyorum.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" Bana bakıyor, yüzünde bana katılmak istediğini söyleyen bir ifade var.

İkinci kat yatak odalarıdır ve sadece davetlilere açıktır.

Essie sizin klasik *kızınız*. Her zaman mükemmel görünür. Her zaman bir paparazzi fotoğrafını çekecekmiş gibi giyinir. Çekici biri.

Ama saçları kahverenginin yanlış tonunda. Hiç çili yok.

Ve ona hayatı hakkında soru sormak için en ufak bir dürtü bile hissetmiyorum.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum ve masum gülümsemesi sırtıma başlıyor. Ama sonra tekrar konuşuyorum. "İyi geceler."

Reddedilmesinden duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışıyor ama dudaklarının birbirine nasıl kenetlendiğini görüyorum. "İyi geceler."

Kaba olmaya çalışmıyorum ama bir kızı yönlendirmektense açık sözlü olmayı tercih ederim. Takımın etrafında çok fazla zaman geçiriyor. Bu yüzden umutlarına şimdiden bir son vermek en iyisi.

Birkaç metre ötede Waller'ı görünce adını sesleniyorum. Sezon boyunca içmediğimi biliyor ama ona yatacağımı söylemeden ortadan kaybolursam, iyi olduğumdan emin olmak için daha sonra beni aramaya gelecektir.

O iyi bir arkadaş.

Başparmaklarını koltuk altlarına koyuyor ve kollarını tavuk kanadı gibi çırpıyor.

Ayrıca aptalın teki.

"Nate!" Daha yüksek sesle bağıriyorum ve sonunda kafasını bana doğru çeviriyor.

Merdivenleri gösteriyorum.

Başparmaklarından birini koltuk altından çıkarıp bana doğru tutuyor.

Sonra kötü bir koku almış gibi bir yüz ifadesi takınıyor, ben de başımı sallayıp merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

İşte bu yüzden küçük kütüphane kızına ihtiyacım var. Hayatımda biraz derse ihtiyacım var.

YİRMİ BİR HANNAH

Yukarı uzanarak karyolaya tutturduğum küçük lambayı kapatıyorum.

Yurt odamın içine karanlık çöküyor ve tek kişilik bir odam olduğu için her zamankinden daha fazla şükrediyorum. Şu anda bir oda arkadaşıyla başa çıkamazdım. Böyle hissetmiyorum.

Maç biteli saatler oldu ve yorgun olmama rağmen içim kıpır kıpır. Kalabalığın enerjisi çok fazlaydı.

Sırt üstü uzanırken avuç içimi kalbimin üzerine koyuyorum. Düşüncelerim Maddox'a gidiyor. O zamandan beri onun üzerindeydiler, Aslında onu ilk gördüğümünden beri. Ve kesinlikle dün bana sarıldığından beri.

Vücudu benimkine karşı çok sağlamdı. Çok sağlam hissediyordum. Sanki o yanımdayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş, hatta hiçbir şey bana dokunamazmış gibi.

Gözlerimi kapatıyorum. Karanlık, onun görüntülerine dönüşüyor.

Beni öpse ağzımın kenarlarını çizerek kirli sakallarla kaplı o güçlü çene.

Başını örten kısa saçlarında parmaklarımı gezdirmek istiyorum.

Bana dokunmasını istediğim o büyük eller. İstedğim
Her yerde.

Kalbimin üzerindeki elim aşağı kayıyor... Ve avucumun
altında, göğüs ucum çoktan sertleşmiş.

Maddox'un sanki her şeyimi görebiliyormuş gibi
gözlerimin içine nasıl baktığını düşünüyorum.

Parmaklarım göğsümün etrafında sıkıştı.

Belime sarılmış kollarını düşünüyorum.

Diğer elim karnımın üzerinden uyku pantolonumun üst
kısına doğru kayıyor.

Beni indirdiğinde karnıma bastıran sertliği
düşünüyorum.

Parmaklarım külotuma giriyor.

Maddox Lovelace ile aynı yatakta olmanın nasıl bir şey
olabileceğini düşünüyorum.

YİRMİ İKİ MADDOX

Kapı kolumun kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra ışıkları kapatıyorum ve küçük odamda birkaç adım atarak yatağıma doğru ilerliyorum.

Yatağın üzerine düştüğümde çerçeve gıcırdıyor.

Battaniyelerim hala sabahtan kalma, ama onları üzerime çekmek yerine tekmeleyerek yolumdan çekiyorum.

Her şeyde uyumayı öğrendim, bu yüzden evin içinde titreşen müziğe aldırmıyorum.

Ama uyumayacağım. Henüz uyumayacağım.

Sertleşen aletimi boxerımın içinden kavıyorum. Ve Hannah'yı hayal ediyorum.

Tribünde dururken nasıl görüldüğünü hayal edin.

Maçtan sonra onu bulabilseydim kollarını boynuma nasıl dolayacağını hayal edin. Onun mükemmel, yumuşak vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirdiğini hatırlayın.

Kemerimi aşağı iterek parmaklarımı boyumun etrafına doluyorum.

Ve beni ne kadar iyi karşılayacağını düşünüyorum. Bunu detaylıca düşündüm.

Çıkardığı sesler.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirme şekli.

Her itişte nasıl da zıplardı. Onu incitmek için endişelenmek zorunda kalmayacağımı. Onunla nasıl kendim olabileceğimi.

Gözlerimi kapatıyorum ve Hannah Utley'i düşünüyorum.

YİRMİ ÜÇ HANNAH - CUMA

"BU HAFTA SONU ÇALIŞIYOR MUSUN?" Sissy açık kapıdan kafasını uzatarak beni korkutuyor.

Ayırma odasının duvarındaki saate bakıyorum. "Evet, yarın. Ama öğleden sonraya kadar değil."

"İyi haberlerim var." Yüzündeki rahatlama ifadesi neredeyse komikti, sanki Cumartesi günü ben değil de o çalışacakmış gibi. "Ben çıkıyorum. Bu hafta sonu yeğenimin doğum günü için eve gidiyorum ve patron hanım birkaç dakika erken çıkabileceğimi söyledi."

"İyi eğlenceler. Benim için fazladan pasta ye." "Yiyeceğim!" Kaybolurken gülüyor.

Parmaklarımı masaya vurarak zamanın daha hızlı akmasını istiyorum.

Bütün kitapları kaldırdım bile, o yüzden burada oturmuş ödevimi yapıyorum.

Ödevimi yapıyorum derken, aslında burada oturmuş Maddox 'u düşünüyorum demek istiyorum. Maçı düşünüyordum. O dar futbol pantolonunun içinde nasıl göründüğünü düşünüyordum. Dün gece sahada diğer dev adamlarla kaç kez çarpıştığını düşünüyorum.

Neredeyse burnumu göğsünde kıldığımda kıpırdamamasına şaşmamalı.

Vücudum hakkında iyi hissetmek için çalışmam gerektiğini biliyorum.

İyi bir vücut. Yapmam gerekeni yapıyor. Sağlıklı. Ve bunun değerini daha çok bilmem gerektiğini biliyorum. Ama kendimi *büyük* hissetmekten hep nefret etmişimdir. Çok hantal ve ayak altında.

Ama Maddox'un yanında öyle hissetmiyorum.

Belki de dev bir adamın etrafında vakit geçirmek sorunlarımdan kaçmanın bir yoludur, ama umurumda değil. Kıyaslandığımda küçük hissetmeyi seviyorum.

Gözlerim tekrar saate kayıyor.

Altıya beş kala, altıya yeterince yakın.

Kütüphanenin kendisi birkaç saat daha açık olacak, ancak kapanışa kadar sadece ön büro çalışanları çalışacak.

Ayağa kalkarak eşyalarımı kaldırdım ve odayı düzelttim. Her ne kadar dağınık olmasa da ve Cumartesi sabahı kitapları yeniden dizecek birine ihtiyaçları olmadığı için bir sonraki odada ben olacağım. Ama yine de her şeyin düzenli olduğundan emin oluyorum.

Son bir kontrolden sonra ışığı kapatıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sırt çantamı yukarı kaldırarak arka koridorlara doğru ilerliyorum.

Bu haftalık derslerim bitti. Ev ödevlerimi yaptım ve yarın öğleden sonra tekrar çalışana kadar sorumluluklarımdan kurtuldum. Peki neden bu kadar üzgün hissediyorum?

Parmaklarımı sırt çantamın askılarına sıkıştırıyorum.

Ruh halimin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmak aptallık.

Asık suratım Maddox'u bugün göremememden kaynaklanıyor. Ve muhtemelen onu yarın da göremeyeceğim.

Pazar günü.

Ve tüm bunlardan daha kötüsü, Pazartesi gününe kadar küçük ileri geri konuşmalarımızın sona ereceğinden oldukça eminim.

Ayakkabılarım endüstriyel halıya sürtünüyor ve kıyafetime bakıyorum.

Siyah babet. Koyu renk kot pantolon. Yarım kollu ve V yakalı, okul için biraz düşük ama bir randevu için güzel olabilecek siyah bir gömlek.

Başımı kendime salladım.

Maddox için giyinmişim.

Ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

YİRMİ DÖRT MADDOX

Sonunda Hannah ana masanın arkasındaki sadece çalışanlara özel alandan dışarı çıkar.

Buraya ilk geldiğimde, ana kattan çıkarken dalgalı saçlarının uçları omurgasının ortasına değen sırtını gördüm.

Kitap arabasını doldurup geri geleceğini düşünerek ona seslenmedim ama gelmedi. Ve bu bir saat önceydi.

Kitabımı kapatıp koltuktan kalkıyorum ve onun yolunu kesmek için harekete geçiyorum.

Adını söylemek için ağzım açılıyor ama sonra boğazım kuruyor.

Kahretsin, güzel göğüsleri olduğunu biliyordum. Ama bilmekle görmek arasında fark var.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi Hannah kendine bakıyor. Ama sonra ne düşündüğümü ya da manzaradan ne kadar keyif aldığımı bilmediğinden emin oluyorum çünkü başını sallıyor.

Onun göğüs dekoltesi karşısında kafamı sallamamın tek nedeni, yüzümün içine sokulmasıdır.

Ve... Tanrım. Orada da çilleri var.

Boğazımı temizliyorum.

Hannah kafasını kaldırıyor ve beni görünce gözleri açılıyor.

"Maddox!" diye nefes nefese adımı söylüyor ve ben bunu taşaklarımda hissediyorum.

"Hey, Bunny."

Yanakları kızaracağını bildiğim gibi kızarıyor ve yumruklarımı göğsüme vurmak istiyorum. Ama bunun yerine bir insan gibi davranıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Hannah'nın gözleri vücudumda geziniyor. Göğsümden bacaklarıma, oradan da yüzüme bakıyor. "İyi misin?"

Onun önünde duruyorum. "Evet..." Neden olmayacağımı bilmediğim için kelimeyi uzatıyorum. "İyi misin?"

Burnu kırışıyor. "Ne oldu? Hayır, demek istediğim, fiziksel olarak iyi misin?"

"Fiziksel olarak mı?" Sırtarak tekrarlıyorum.

Ofluyor. "Oyundan. Kendini çarptığında-"

Çıldırmaya başladım. "Özür dilerim, ben ne yaptım?"

Gülümserken bile gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Etraftaki birkaç kişi bize doğru bakıyor ve ben devam eden kahkahalarımı yutuyorum. Bu kadar yüksek sesle konuşmak istememiştim; bu kız beni hep hazırlıksız yakalıyor.

Ağırlığını ayaklarının üzerinde kaydırıyor ve bu hareket bakışlarımı aşağı çekiyor. "Bileğin nasıl?"

"Hmm? Oh. Cidden Maddox, hiç acımıyor. Biraz bile değil."

Yüzünü izliyorum ve bana doğruyu söylediğini kabul ediyorum.

Sanki bir şeye cevap vermemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Gerçekten iyi misin?" Tekrar göğsüme baktı. "Maç sırasında dolgu falan giydiğini biliyorum ama yine de o darbelerden bazıları acıtmış gibi görünüyordu."

Dolgu ve stufi.

"Tanrım, çok tatlısın." Tam olarak düşündüğüm şeyi söylüyorum ve yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkarıyorum. "Onlara sadece ped deniyor. Ve evet, bazen üç yüz kiloluk bir adamın seni yere sermesi canını yakıyor ama ben buna alıştım."

YİRMİ BEŞ HANNAH

"ALİŞMIŞ OLMANIZ yaralanmadığınız anlamına gelmez," diye belirtiyorum *sevimli* yorumu görmezden gelirken.

Evet, şirin olarak adlandırılmak bir iltifattır. Ama dün gece kendime dokunurken düşündüğüm adam buydu. Beni *sevimli* olarak görmesini istemiyorum. Beni sikilebilir biri olarak görmesini istiyorum.

Kollarını iki yana açıyor ve yavaşça bir daire çizerek bana her yerini göstermeye çalışıyor.

Bu hareket onun görüşünü kanıtlamıyor. Ama iyi, kolumu bük, bakacağım.

Kot pantolonu kalın kalçalarını ve poposunu sarıyor. Gri tişörtü devasa vücudunu sarıyor. Ve fermuarlı bir HOP U kapüşonlu sweatshirt giyiyor, bu da etkileyici sırt kaslarını görmemi engelliyor ama bu onu daha az etkileyici yapmıyor.

Salyalarımın akmaması için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Maddox yüzünü bana döndüğünde kollarını indiriyor. "Gördün mü?"

"Tamam, iyi, yaralı değilsin. Ama bir yerinin acıdığına karar verirsen, buzdolabında hâlâ bir kutu gazoz var." I

arka odayı işaret etti. "Nereye istersen koyabilirsin."

"Minnettarım." Gülümsemesi gerçek. "Ne yapıyorsun? Şimdi ne yapıyorsun?"

Herkesin bize baktığını -daha doğrusu Kuduz Köpek Maddox'a baktığını- fark ediyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Hiçbir şey. Sen?"

Elindeki kitabı kaldırdı. Kitabı tuttuğunu fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

"Biraz kitap okumayı umuyordum. Kütüphanenin bunu yapmak için iyi bir yer olacağını düşündüm."

"Oh." Cevap olarak söyleyebildiğim tek şey bu.

"Hoşuna gittiğini söylediğine göre" - kitabı sallıyor - "bana katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Oh!

"Elbette," diye cevaplıyorum fazla düşünmeden. "Eğer eşlik etmemi istersen."

Belki de bundan daha soğukkanlı davranmalıydım? Cuma gecesi planım varmış gibi davranmalıydım. Ama her neyse. Sadece bir kez yaşarsın.

"Öyle mi?" Gülümsemesi genişliyor. Başımı sallıyorum.

Beni arkadaş olarak mı yoksa *daha fazlası* için mi davet ettiğini sormak istiyorum ama bunu sormanın iyi bir yolu yok. Aramızı inanılmaz derecede garipleştirmeden olmaz.

Sonra elini uzattı. Benim için.

Yavaşça, kalbim göğsümün içinde teklerken, uzanıp avucumu onunkine koyuyorum.

Maddox iri parmaklarını benimkilere doluyor ve bizi orta oturma alanından merdivenlere doğru çeviriyor.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum.

El ele tutuşuyoruz.

Biraz saf olabilirim ama *o kadar* da masum değilim. Arkadaşlık kurmayı planladığın biriyle el ele dolaşmazsın.

Dengeli bir şekilde nefes alarak Maddox'u birkaç sıra raf boyunca takip ediyorum.

Merdivenlere ulaştığımızda sessizliği bozuyor. "Çalışma odalarından birini kullanabileceğimizi düşündüm. Cuma geceleri genellikle boş oldukları için bir tanesini işaretleme zahmetine girmedim."

"Cuma gecelerinin çoğunu kızları çalışma odalarına götürerek mi geçiriyorsun?"

Kıkırdayarak elimi sıkıyor. "Sen benim ilkinsin." Bir sonraki adımda tökezledim.

Onun derin gülmek Zıplar etrafında ve merdiven boşluğu olarak Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırarak dengemi sağlamama yardım ediyor.

"Benimle çalışmasını istediğim ilk kız sensin demek istedim.

Ben bir..." Sözüünü kesiyor.

Yüzüme sıcaklık doluyor ve gözlerimi ileriye dikiyorum. "Ben de değilim," diye fısıldıyorum neredeyse.

Bakire olmadığımı bilmesinin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.

Belki de benim yanımda kendini tutmasını istemediğim içindir. Ve eğer *kendimi* bir şey için *sakladığımı* düşünürse, o zaman *saklayabilir*.

Sadece bir kez olduğunu bilmesine gerek yok. Ve sadece on dokuz yaşımıdayken, en iyi erkek arkadaşım ülkenin öbür ucuna taşınıyordu ve ikimiz de bakire olarak ölmek istemiyorduk. Bu yüzden bir anlaşma yaptık ve taşınmadan önceki gece sarhoş olup seks yaptık. Anlaşmaya göre bir daha birbirimizle konuşmayacaktık çünkü sonrası çok garip olacaktı. Ve plan işe yaradı.

Birbirimize V kartlarımızı verdik. İkimiz de pek bir şey hatırlamıyoruz ve akşamdan kalma vedalarımızı kucaklaşarak yaptık ve o zamandan beri konuşmadık.

Gerçekten, pişmanlık yok.

Maddox parmaklarını tekrar benimkilere doluyor ve çıkardığı homurtu daha önce duyduklarımdan biraz daha hırçın geliyor.

İkinci kattaki merdiven boşluğundan çıkıyoruz ve binanın ortasındaki küçük odalar grubuna doğru yürüyoruz. Dörderli iki sıra halinde yerleştirilmiş sekiz çalışma odası var.

Küçük bir yer. Sadece dikdörtgen ahşap bir masa ve cızırtılı mavi koltuk minderleri olan dört ahşap sandalye için yeterince büyük.

Kollar kilitlenmiyor, ancak kapının üst yarısında bir pencere var, böylece dolu olup olmadığını görebiliyorsunuz.

Maddox beni çekiyor, merdivenlerden en uzaktaki odaya varana kadar durmuyor. Işık kapalı, yani boş olduğunu biliyoruz.

Adımlarımız yavaşlarken Maddox kapıyı açmak için elimi bırakıyor ama diğer avucunu sırtımın alt kısmına götürüyor.

"Önden buyurun." Eliyle biraz daha baskı uyguluyor ve ben de odaya giriyorum.

Maddox kapı kapanırken tepe lambasını yakıyor ve ben de masanın uzak tarafına doğru ilerliyorum.

Ama Maddox karşıma oturmak yerine masanın diğer tarafına geçip benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor.

YİRMİ ALTı MADDOX

HANNAH TEPKİ VERMEMEYE ÇALIŞIYOR ama yanına oturmamı beklemediğini biliyorum.

Kitabımı masanın üzerine koydum ve gözlerinin kitaptan yüzüme doğru kayışını izledim.

"Başka bir şeyiniz var mı?" Önündeki masada duran sırt çantasına bakıyor, turuncu Tic Tac'lardan bir şey çıkarıp bana bir tane uzatıyor.

Ağzıma birkaç tane atarken başımı sallıyorum. "Ödev dönem sonuna kadar bitmeyecek ve hafızam iyidir. Sadece çok yavaş okuyorum." Bir omzumu kaldırıyorum, nedense bunu ona itiraf ettiğim için utanmıyorum.

Aptal değilim. Sadece hızlı bir okuyucu değilim.

Bu iki şeyi zihnimde ayırmam biraz zaman aldı. Çoğunlukla diğer öğrencilerin söyleyeceği saçmalıklar yüzünden. Ama hiçbir zaman bir kitabı bir günde okuyabilecek bir insan olamayacağımı bilsem de, yine de okumaktan zevk alıyorum.

Hannah *Monte Kristo Kontu'nu* eline aldı. "Seçecek daha uzun bir kitap olmadığına emin misin?"

Sırıtiyorum.

İşte bu yüzden onun yanında kendimi çok rahat hissediyorum.

Aptal bir sporcu olduğumla ilgili şakalar yok. Acıyan sözler yok.

Sadece kabullenme.

"Dürüst olacağım, bunu seçtiğimde kaç sayfa olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama diğer seçenekler ilgimi çekmedi ya da filmi çoktan izlemiştim."

Yan yana oturduğumuz için Hannah bana bakabilmek için başını arkaya eğmek zorunda kalıyor.

İşaret parmağını kaldırıyor. "Birincisi, harika bir film. Şiddetle tavsiye ederim." İkinci parmağını kaldırıyor. "Bu ne tür bir görev?"

Yüzümü ona dönüyorum ve iki parmağımı kaldırıyorum. "Bir kitap okumamız, film uyarlamasını izlememiz ve ardından kitabın neden daha iyi olduğuna dair bir rapor yazmamız gerekiyor."

"Ciddi misin?" Hannah gülüyor ve benim de gülümsememe neden oluyor. "Tamam, öğretmen hangi versiyon hakkında yazmamı söyledi? daha iyi bir hikâye anlatımı var ama önyargısı oldukça açıktı." Parmaklarımdan birini indirerek Hannah'nın puanlarını sayıyorum. "Kitabı bitirdiğimde filmi birlikte izlemeye ne dersin?"

Hannah bana hafifçe başını sallıyor. "Bu hoşuma giderdi." Tırnağını kitabın kapağına vuruyor. "Kız arkadaşın var mı?"

Kendimi durduramadan homurdanıyorum. "Özür dilerim." Elini çekmeden önce elini tutuyorum. "Sana gülmüyorum. Sadece..." Başımı sallıyorum. "Eğer bir kız arkadaşım olsaydı burada, bu küçük odada seninle oturuyor olmazdım. Tıpkı ben senin erkek arkadaşın olsaydım, senin bu odalardan birinde başka biriyle oturmayacağın gibi." Başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdiriyorum. "Erkek arkadaşın yok, değil mi?"

Başını sallarken nabızı dokunuşuma karşı güçlü. "Hayır. Erkek arkadaşım yok."

"Güzel."

Havayı üflemeden önce bana yarım bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim, seni suçluyormuşum gibi görünmek istememiştim."

ya da başka bir şey. Sadece dün maçta elinde seninle ilgili bir pankart olan birini gördüm ve..." Omuz silkiyor.

"Tabelada *Mad Dog'un kız arkadaşı olduğum* mu yazıyordu?"

Dudakları yana doğru çekiliyor. "Hayır, ama bu muhtemelen bedava içki almak için iyi bir yol."

Kıkırdıyorum. "Erkekler oldukça basittir. Muhtemelen işe yarar." "Bir dahaki sefere."

Benimle şakalaştığını biliyorum ama bunu söylemesi hoşuma gidiyor. *Bir dahaki sefere.*

"Bunu nasıl yapmak istersiniz?" Çantasını itiyor masanın diğer ucuna geçerek önünde yer açtı.

Onu yüzeye çıkarma, bacaklarını ayırma ve içine dalma hayali zihnimde yanıp sönüyor.

Neredeyse inleyecektim.

Merdivenlerde, ben *de değilim* dediğinde, beni beklemediği için ona şaplak atmak istemekle, benim olması gereken şeye dokunduğu için diğer adamı yere sermek istemek arasında kaldım.

Daha önce hiç başka bir penis görmemiş olmasını istemek ikiyüzlülük. Çünkü ben, şey... Ama ikimizin de geçmişte ne yaptığı önemli değil. O geçmişte kaldı. Şimdi şu an.

"Maddox?"

Göz kırpıyorum. "Ben iyiyim. Sadece... düşünüyorum."

Yarı sertleşmiş sikimi ayarlamam gerektiğini düşünüyorum ama bunu kurnazca yapamam.

Kaşları birbirine çatıldı. "İyi olduğuna emin misin? I Böyle oynayıp da maçtan sonra nasıl yürüyebildiğinizi bilmiyorum."

"Benim için bu kadar mı endişeleniyorsun, Bunny?"

Nefes alıp veriyor. "Çürüklerle kaplı olmadığına inanmakta zorlanıyorum. Bana böyle vurulsaydı, yere yatıp ağlardım."

Sandalyemde tamamen yan dönüp ona bakana kadar dönüyorum. "Eğer biri sana vurursa, yerde yatan o olur."

yerde ağlıyor." Gözleri açılıyor ve ben omuzlarımı açıyorum.
"Unutma, bunu sen istedin."

"Ne-"

O sorusunu tamamlayamadan ben uzanıp gömleğimin eteklerini yukarı çekerek göğsüme kadar kaldırıyorum.

"Maddox!" Hannah soluk soluğa, başka birinin görebileceğinden endişeleniyormuş gibi pencereye bakıyor.

"Ben sadece gösteren sen o Ben İyi."I
asansör benim Gömlek daha yüksek.

"Sen - um..." Gözleri tenimde bir sıcaklık izi bırakıyor.
Her yere bakıyor.

Parçalanmak için çok iriyim. Bazıları gibi belirgin bir altılı paketim yok.

Ama ben güçlüyüm. Kalın. Güç için yaratılmışım.

Büyük olmam lazım. Eğer olmasaydım, takımda olmazdım. Yumuşak bir el göğüs kafesime bastırıyor ve ben çenemi sıkıyorum. "Vay be." Bunu söylemek istediğini sanmıyorum. Ama söylüyor.

Esneyerek göğüs kaslarımın onun dokunuşuyla genişlemesine neden oluyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Sesim normalden daha derinden geliyor.

Hannah yutkunur. "Evet." Sonra tekrar vücuduma bakıyor.

Ne yaptığını yeni fark ediyormuş gibi elini geri çeker.

Bu bana ilk dokunuşu değil. Ama ilk kez ten tene dokunuyor. Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Sandalyesinde geriye doğru kayıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor. "Özür dilerim. Sana o şekilde dokunmamalıydım."

"Bana istediğin gibi dokunabilirsin." Gömleğimi yukarı kaldırıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. Yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesini istemiyorum.

Pencereye doğru bakarken bile gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzı sıkışıyor.

"Bir kez gitmek..." Gömleğimi indirip kaldırıyorum.

"Aman Tanrım, gömleğini indir!" Sonunda gülmekten kırılıyor.

Daha yukarı kaldırıyorum, bir o yana bir bu yana çeviriyorum, istediği kadar görebildiğinden emin oluyorum.

"Maddox."  ne doğru eğilip g mleğime uzandı.

Birbirimize bakıyoruz, yanlarımız sandalyelerimizin arkasına dayalı, dizlerimiz birbirine değiyor.

Tekrar dokunma mesafesine geldiğinde, kollarını bana doğru uzattığında, gömleğimi bıraktım. Ve ona uzandım.

YİRMİ YEDİ HANNAH

PARMAKLARIM tişörtün kumaşına değdiğinde elleri hareket ediyor ve beni kollarımın altından kavırıyor.

Beni ileri doğru sürüklemeyen önce tepki verecek zamanım yok.

Ve beni sandalyemden çekip kucağına oturttu. Daha doğrusu kucağına oturttu.

Beni kaldırdığında, hain bacaklarım kendilerini açtılar.

Avuçlarımı göğsüne yaslıyorum, daha önce ona dokunduğum yere, ama bu sefer ağır nefeslerle yükselip alçalıyor.

Ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor ve kalçalarımı kavırıyor. "Bay Lovelace," diye fısıldıyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

Adını böyle söylediğimde göz kapakları yarıya kadar iniyor ve kalçamın altındaki uyluklar esniyor.

"Siktir, bebeğim. Bana bir daha böyle seslenmen gerekecek." Maddox'un sesi neredeyse hırıltılı. "Ve bunu yaparken etek giymene ihtiyacım olacak."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor, bacaklarımın arasında bir nabız oluşuyor.

Bu çılgınlık.

Saçmalık.

Bir rüya.

Öne doğru eğildim. "Neden etek?"

Bedenimi daha da yaklaştırıyor. "Seni becermek için daha iyi."

Hırıltılı sözleri beni irkiltti. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

Maddox aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzını ağzıma bastırırken güçlü bir el sırtımdan yukarı kayıyor ve beni yerimde tutuyor.

Karşı koymaya bile çalışmıyorum.

Dudakları sıcak ve şaşırtıcı derecede yumuşak. Zorlayıcı ama nazik.

Başımı eğip yaklaşıyorum, ellerimi göğsünde gezdirip kollarımı boynuna doluyorum.

Bu hareket Maddox'un boğazından bir inilti çıkmasına neden oluyor ve beni daha da yakınına çekmek için tutuşunu kullanıyor.

İşte o zaman hissettim. Kotumun önünde. İçimi bir arzu ürpertisi kaplıyor.

Geçen gün hissettim. Beni tutarken sertliğini karnımda hissettim. Ama bacaklarımın arasında olması. Orada olması. Onu en çok istediğim yerde.

Sarhoş edici. O sarhoş edici.

Dili ağzımın kenarında geziniyor ve ben açılarak onu içeri alıyorum.

Ve beni tattığında, kalçalarım sallanıyor. Bu sefer ikimiz de inliyoruz.

Her şeyi, her santimi büyük. Çok büyük.

Öpücük derinleşir. Büyür. Daha çılgınca bir hal alır.

Birbirimize yaslanıyoruz ve yüzündeki kıllar ağzımın kenarlarını törpülüyor.

Tam hayal ettiğim gibi.

Ona daha çok dokunmak istiyorum.

Vücudunun sıcaklığını tekrar hissetmek istiyorum.

Elimi boynundan göğsüne, oradan gömleğinin hala karnının üzerinde duran eteğine, sonra da avucumun altındaki sıcak tenine kadar ilerletiyorum.

Dili ağzımdan çıkıyor ve benimki onu kovalayıp dudaklarına sürtünüyor.

Arkamda dizleri kalkıyor ve ben de kalçalarından biraz daha aşağı kayıyorum. Vücutlarımız artık aynı hizada. Ve baskı orada. Tam onu istediğim yerde. Ona ihtiyacım olan yerde.

"Siz kötü bir kızsınız, Bayan Utley."

Parmaklarımı kıvrıp tırnaklarımı etinde gezdiriyorum. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok Bay Lovelace."

Büyük bir avuç kıcımlı kavırıyor. Ve tanrım, çok iyi hissettiriyor. Beni çok iyi hissettiriyor.

Bir kahkaha sesi kapıdan içeri süzülerek bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

Maddox alnını omzuma koyuyor.

Elimi karnından çekip kolumu tekrar boynuna doluyorum ve ikimiz de nefesimizi tutarken onu kendime sarıyorum.

Kıçımdaki el hâlâ esniyor. "Lanet olsun, Hannah."

Bir parça mizah beni terk ediyor. Onun da benim kadar etkilenmiş görünmesine sevindim. "Sen başlattın."

Homurdanıyor ve başını bana doğru sallıyor.

Onu ilk gördüğüm andan beri içimde var olan dürtüye boyun eğerek ellerimden birini ensesine doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı kısa siyah saçlarında gezdiriyorum.

Dokunuşuma sokuluyor.

Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum ama diğer insanların hatırlatması aynı zamanda çalıştığım yerin burası olduğunu da hatırlatıyor. Ve bir çalışma odasında aylaklık ettiğim için kovulamam.

Parmaklarımı bir kez daha saçlarında gezdiriyorum. "*Monte Kristo Kontu* mu?"

Derin bir nefesle sırtı yükseliyor. "*Siktiğimin Monte Cristo Kontu.*"

Maddox başını kaldırıyor ve kapüşonlu bakışları beni güvenle dolduruyor.

Yüzüme ciddi bir ifade vermeye zorluyorum. "Daha yakından incelediğimde, vücudunuzun tatmin edici olduğu sonucuna vardım."

Bir sırtısla savaşıyor. "Kapsamlı kontrolünüz için teşekkür ederim, Dr. Utley."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Benim için zevkti." Gömleğine uzanıyorum ve onu aşağı çekerek baştan çıkarıcı orta kısmını örtüyorum. "Ama yine de faturayı sigortanıza göndermem gerekecek. Protokole uymak falan."

"Anlıyorum." Maddox kıkırdayıp başını sallamadan önce sabit bir bakış atıyor. "Sen başka bir şeysin, Küçük Tavşan."

"Umarım iyi bir şeydir." "En iyisi."

Neşe kıvılcımları tenimde dans ediyor.

Güçlü eller yanlarıma dayanıyor. "Ama bu dersten kalırsam seni suçlayacağım."

"Buna izin veremem."

Kucağından inmeye çalışıyorum ama ayaklarım yerden kesiliyor.

Kalçalarımı oynatıyorum. "Bana yardım eder misin?"

Bir eliyle beni bırakıyor, sonra da kıcıma vuruyor. Şaplağın sesi küçük odadan duyuluyordu.

"Bay Lovelace!"

Maddox avucunu popoma sürterken sırtlıyor. "Üzgünüm ama benden kaçtığın ilk andan beri bunu yapmak istiyordum."

"Kaba herif," diye suçluyorum ateşli bir şekilde.

İç çekerek iki eliyle belimi kavıyor ve beni geriye doğru kaydırıyor. Bacaklarından biri altımda hareket ederken, ayağıyla sandalyemin bacağını kavıyor ve bacaklarının üzerindeyken koltuğa geçmem için sürüklüyor.

Kendime engel olamıyorum, bakışlarım onun kucağına düşüyor.

Kotundaki çadır kalp atışlarımı hızlandırdı.

Avucunu aletin n üzerine bastırıyor ve inliyor. "Ona  yle bakmayı bırakmalısın."

Dudağımı ısırđım. " z r dilerim."

"Hayır, değilsin," diye gülüyor. "Ama bana kitap okuyarak bu eziyeti t la fi edebilirsiniz."

Masaya doğru dönerek boğazımı temizliyorum ve elimi kitabın üzerine koyarak onu önümde s r kl yorum.

"Neredesin?" Bir yer imi göremeyince soruyorum.

"Birinci sayfa." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve Tabii ki Eğer o Yalan söylüyorsun, ama I karar vermek Biz olabilir olarak iyi başlangıçta birlikte başlayın.

Kapağı açıp göz ucuyla sandalyesini yaklaştırışını izliyorum. Daha da yaklaşıyor. Ta ki benimkine dayanana kadar.

Birine yüksek sesle okumayalı uzun zaman oldu ama gergin hissetmiyorum. Maddox bir kelimeyi yanlış telaffuz edersen beni yargılamaz.

Kolunu sandalyemin arkasına yerleştiriyor, yanıma doğru eğilirken çenesi omzuma gidiyor.

"Ben hazırım." Sesi doğrudan göğsünden bedenime doğru gürlüyor.

Ona doğru gevşeyerek kitabı masanın üzerine koyuyorum ve ilk satırı okuyorum.

"şubat'ın yirmi dördünde..."

YİRMİ SEKİZ MADDOX

Okuma biçimi neredeyse lirik.

Yumuşak sesi, kelimelerdeki duygularla birlikte yükselip alçalıyor. Bunu bir prodüksiyon haline getiriyor.

Bölümler birbirine karıştı, hikâye onun anlatımıyla hayat buldu. Kitabın geri kalanını tek başıma okuyamayacağımı biliyorum. Bunu her hafta benimle birlikte yapmasına ihtiyacım olacak. Hatta her gün.

Hannah sayfayı çeviriyor ve ben gözlerimi kâğıttaki kelimelerden kaydırıp onun eline odaklanıyorum.

Kitabı kucaklama şekli.

Başparmağını yavaşça sayfanın kenarından aşağı kaydırması, ilerlemesini takip etmesi.

Sonra parmaklarının saçlarımda nasıl hissettirdiğini düşündüm.

Göğsümde. Çıplak karnıma bastırıyor.

Sikim kotumun içinde seğiriyor.

Aletime haksızlık etmeyeyim, onu kucağıma aldığımdan beri ilgi çekmek için can atıyordu. Onun sıcaklığını hissettiğinden beri. Ama biraz daha beklemesi gerekecek.

Başımı yana eğiyorum ve yanağımı omzuna sürüyorum.

Onun kahkahası benim gülümsememe neden oluyor. Ve burada, kütüphanenin çalışma odasında otururken, belki de budur diye düşünüyorum. Sevgilimi buldum mu diye. Ya gideceğim ya öleceğim.

O okumaya devam ediyor ama benim aklım haksızlığa uğramış denizciden geleceğime kayıyor.

Profesyonel top oynamak istiyorum.

Ailemi gururlandırmak istiyorum.

Küçük kardeşim Maximus'un, altı yaşındaki terörün, bana güvenebilmesini istiyorum. Ve herkese büyüdüğünde benim takımımda oyun kurucu olacağını söylemesini istiyorum - o zamana kadar muhtemelen emekli olsam bile.

Ve tüm bunları yanımda bir ortakla yapmak istiyorum.

Bir kadın.

Hannah bir sayfa daha çevirir.

Belki *bu* kadın.

Odadaki ışık değişir ve Hannah'nın omzu pencereden dışarı bakmak için başını kaldırdığında yanağımın altına kayıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Işıklar neden kapandı?"

Çalışma odası hâlâ aydınlık ama küçük alanımızın dışındaki ışıklar söndü.

"I düşünmek onlar üzerinde zamanlayıcılar, değil sensörler," Hannah cevap verir. "Yani onlar... Oh, kahretsin."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

Hannah pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. "Saat kaç?" Sol kolumu Hannah'nın omuzlarına dolayarak dirseğimi büküyorum ve bileğimi çeviriyorum, böylece ikimiz de saatimi okuyabiliyoruz.

İzle.

On buçuk.

"Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Omuzlarımı açtım. "Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

Hannah yavaşça yüzünü çevirip bana bakıyor.

"Saat on buçuk." Gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne olur at on Otuz mu?"I bakış geri
at karanlık pencereden.
"Yok bir şey. Ama kütüphane saat 10'da kapanıyor."

YİRMİ DOKUZ

HANNAH

Kitabı kapattım ve sırt çantama attım. "Haydi."

Maddox da benimle aynı anda ayağa kalkıyor ve ben çantayı takamadan elimden alıyor. Çantayı omzuna atıyor ve beni kütüphanenin ana bölümüne kadar takip ediyor.

Tüm tepe ışıkları kapalı ve hava karanlık, ama dışarıdaki ay pencerelerden yolumuzu aydınlatmaya yetecek kadar ışık gönderiyor.

Kütüphane her zaman sessizdir, ama bu farklı. Çalışma odasının kapısı arkamızdan çarpınca yerimden sıçradım.

Maddox yanımda yürürken kolunu omuzlarıma doluyor. "Merak etme, seni hayaletten koruyacağım."

Benimle dalga geçtiğine eminim. Ama...

Ona bakıyorum. "Gerçekten bir hayalet yok, değil mi?"

Maddox beni yanına çekti. "Sadece şaka yapıyorum. Bilim binalarından birinde."

"Hiç komik değil." Gülümsememi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

İş saatlerinde ışıklar hep açık olduğundan, hiçbir ışık düşmesine dikkat etmedim. Bu yüzden

Şimdi onları aramaya zahmet etmeyeceğim.

Birlikte merdivenlere doğru ilerliyoruz.

Merdiven boşluğu kırmızı bir Çıkış işaretiyle aydınlatılmış, bu yüzden aşağı inerken basamakları görebiliyoruz, ancak birinci katta bizi bekleyen karanlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Herkes gitmiş.

"Huh." Maddox'un sesi endişeli gelmiyor.

Merdivenlerde kolunu omuzlarımdan indirdi ve parmaklarının benimkilere dokunduğunu hissettim.

Benimkini ikinci kez fırçalıyorlar ve bunun bir kaza olmadığını biliyorum.

Bileğimi çevirerek avuçlarımızın buluşmasına izin veriyorum ve Maddox parmaklarını benimkilere doluyor.

Alçak raflar ve oturma alanları arasından ön kapıya doğru ilerlerken adımlarımız halı üzerinde sessiz. Giriş dört kapıdan oluşuyor, hepsi camdan yapılmış, küçük bir antre var - otomata ev sahipliği yapıyor - sonra dışarıya açılan bir sıra cam kapı daha var.

Ay ışığı girişi aydınlatıyor ama oradaki ışıklar da kapalı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken içimde endişe ve heyecan karışımı bir duygu zonkluyor.

Maddox boştaki elini uzattığında nefesimi tutuyorum.

Avucu kapıya değiyor ve itiyor. Ama kımıldamıyor.

Çünkü kilitlendik.

OTUZ
MADDOX

Y A N I M D A Hannah tutmadığım elini uzatıp diğer kapıyı deniyor.

Hareket etmiyor.

İki kapı daha var, biz de yanlarından geçip onları deniyoruz.

Hiçbir şey.

Başka bir çıkış olmalı, bir arka kapı, ama bunlar kapalıysa ve ışıklar kapalıysa ve burada başka kimse yoksa... O zaman o kapılar da kilitlidir.

Cam bölmelerden bakarken parmaklarımı Hannah'nın parmaklarına doluyorum. Kimse yoktu.

Dolaşan öğrenci yok.

Görevli personel yok.

Görünürde güvenlik görevlisi yok. Sadece boş bir kampüs.

Ve biz. Kütüphanede yalnız.

Sıcaklık omurgamdan yukarı çıkıp göğsümde yükseliyor ve Hannah'ya dönüyorum.

OTUZ BİR
HANNAH

MADDOX Y A N I M A DÖNER.

Sadece biz
varız. Başka
kimse yok.
Bizi yakalayacak ya da görececek kimse yok.
Yutkunarak avucumu kapının soğuk camına
bastırıyorum. "Birini aramayı deneyebiliriz."
"Yapabiliriz." Sesi alçak. Huysuz.
"Ama kimi arayacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.
"Ben de öyle." Maddox başparmağını elimin arkasında
gezdiriyor.
"Ya da..." Olasılıkların havada asılı kalmasına, aramızdaki
gerilimle birlikte dönüp durmasına izin verdim.
Maddox kolumu çekiştirirken, "*Or* ' dan hoşlanıyorum,"
diyor.
Hareketle birlikte dönüyorum, yüzümü ona dönüyorum.
Ve bırakıyorum.
Çekingenliğimi bıraktım.
Tüm bunların bir rüya olduğu endişesini bir kenara
bıraktım.
Elini bıraktım ve kollarımı boynuna doladım.
Maddox bana çarpıyor. Ve bu bana dün onu oynarken
izlediğimi hatırlattı. Büyük, güçlü vücudu çok fazla güç ve
kontrolle doluydu. Ama beni devirmiyor. Ama beni
devirmiyor.

Bu gece sebep olduğu tek yıkım hislerime. Dengeme. Büyük elleri kıcıımı kavrayıp beni havaya kaldırırken dünyamın dengesini bozuyor.

Ağız benimkini bulduğunda artık düşünecek zamanım yok.

Bacaklarım beline dolanırken dudaklarım onun için ayrılıyor.

O kadar kalın, o kadar büyük ki, ayaklarımı arkasında birleştiremiyorum, bu yüzden topuklarımı sırtının alt kısmına gömüyorum ve onun beni kavrayışı beni yukarıda tutuyor.

"Hannah. Siktir," diye pantolonunu ağızıma soktu.

Sözlerini tüketiyorum, ensesini tırmalayarak onu daha da yaklaştırmaya çalışıyorum.

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve beni kendisine daha sıkı çekmek için kıcıımı kavırıyor. Bacaklarımın arasındaki sertliğe karşı.

İnledim.

Öyle demek istemedim.

Kendimi durduramıyorum.

Çok iyi hissettiriyor.

Öpüşme onu daha önce oldu sadece ve Başla.

Bu. Bu farklıdır.

İnliyor, kalçalarını bana doğru çeviriyor ama ağızını benimkinden hiç çekmiyor.

Çalışma odasında paylaştığımız turuncu şekerlemeler gibi tadı var.

Dünyadaki en güçlü adam gibi hissettiriyor.

Daha fazlasını istememi sağlıyor.

Daha fazlasını istediğimi söylemek için ağızımı onunkinden çekiyorum, dudaklarım çoktan şişmişti.

Ama konuşamayacak kadar ağır nefes alıyorum. Ve o zaten yürüyor.

Ellerini aşağıya doğru kaydırarak beni kalçalarımın en üstünden, kıcıımın en alt kıvrımından tutuyor, parmak uçları merkezime çok yakın.

Kalçalarımı öne doğru kıvrıp kendimi onun boyuna bastırıyorum.

"Siktir." Beni bir inç yukarı kaydırıyor, sonra tekrar aşağı. Sürtünme ikimizi de inletiyor.

"Maddox," diye nefes veriyorum.

"Biliyorum, bebeğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "İcabına bakacağım." Bir öpücük daha.

Sözleri boğazımdan bir inilti çıkarıyor ve kalçalarımı tekrar içeri kıvırıyorum.

Bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum.

Dilim alt dudağına doğru kayıyor ve tökezleyerek puslu karanlıkta bir şeye çarpıyor.

"Kahretsin," diye kıkırdıyor. Sonra yine o kaldırma şeyini yapıp beni aletine sürttüğünde inliyor. "Beni öldüreceksin."

Ağzımı onunkinden çekip başımı eğiyorum, böylece boynunun kenarından öpebiliyorum ve o da nereye gittiğini görebiliyor.

Boğazına yumuşak öpücükler konduruyorum, ağır nabzını dudaklarımda hissediyorum.

"Lanet
olsun."

Tekrar

öpüyorum.

Eğiliyoruz ve beni düşürmeyeceğine güvenerek ona daha sıkı sarılıyorum.

Mobilyaların taşındığını duyabiliyorum ve eşyaları yerlerine yerleştirirken bizi tek ayağı üzerinde dengelediğini hayal ediyorum.

Başımı kaldırdığımda, okuma alanlarından birinin arka köşesinde olduğumuzu görüyorum, girişten yeterince uzaktayız, eğer biri içeri girerse bizi göremez.

Tekrar yer değiştiriyoruz, ardından tahtalar birbirine vuruyor ve ben aşağı bakıyorum.

Bir yatakta.

Neredeyse gülecektim.

Aslında bir yatak değil. Ancak Maddox üç bankı bir araya getirmiş, ahşap ayakları mükemmel bir şekilde dizilmiş ve yastıklı mavi üstleri küçük ama yeterince rahat görünen bir yüzey oluşturuyor.

Maddox nereye baktığımı görüyor ve hareketsiz kalıyor, göğüslerimiz birbirine çarpıyor.

"Özür dilerim. Ben... Buna mecbur değiliz."

Gözleriyle buluşmak için başımı geri çeviriyorum.
"Maddox, istiyorum."

Loş ışıktaki bile çenesinin büküldüğünü görebiliyorum.
"Şükürler olsun."

Ağzı tekrar benimkine değmeden önce gülümseyecek zamanım yok.

Bizi indiriyor ve kışım ilk banka çarpıyor. Sonra ikinci bankın üzerinde sırtüstü uzanıyorum ve son olarak üçüncüsü yastık görevi görüyor.

Maddox üzerimden kalkıp yere bakıyor. "Bu işe yaramayacak."

Göğsümde bir reddetme titreşimi yanıyor, ama sonraki sözleriyle onu söndürüyor.

"Seni görmem gerek." Omuzlarımdan tutup beni oturur pozisyona çekti.

Elleri gömleğimin alt kısmına dolanıyor ve onu başımın üzerinden yukarı çekiyor.

Saçlarım yüzüme düşüyor ve elleri sütyenimdeyken onları geri tarıyorum.

Onlar arama için sadece a ikinci önce
serbest bırakılması Kancalar.

Bu kadar iyi olmak için bunu kaç kez yaptığını düşünmeyi reddediyorum.

Maddox sütyeni bedenimden çekip alıyor ve bir kenara fırlatıyor. "Tanrım," diye inliyor.

Sonra göğüslerimi avuçluyor ve inleyen ben oluyorum.

Kollarını tutup kendimi sabitliyorum.

Önümde yere diz çöküyor ve öne doğru eğiliyor.

Parmaklarım kıvrılıyor, meme uçlarımdan birini ağzına alırken tırnaklarım derisini kesiyor.

Bu his... her şeyi tüketiyor.

Ağzı çakıllı etime o kadar sıcak geliyor ki ciğerlerimdeki havayı çekip çıkarıyor.

Küfür ediyor, sonra diğer tepeye geçiyor ve onu ağzına alıyor.

Daha önce bir kez seks yapmıştım. Böyle değildi.

Maddox göğsümü serbest bırakıyor, sonra göğsümün üzerinde bir çizgi yalıyor. "Bu lanet çiller. Tadı güneş ışığı gibi."

Parmaklarım meme uçlarımı sıkıyor ve inliyorum.

"Arkana yaslan." Maddox göğüslerimi bırakıyor ve bir eliyle yanıma ve omzuma dokunarak beni geriye itiyor.

O zaman ayağa kalkıyor, üzerime doğru geliyor, kapüşonunu çıkarıp tişörtünü çıkarırken hayattan daha büyük görünüyor.

Doğrulmaya başladım, ona ulaşmak istiyordum. "Kıpırdama, Küçük Tavşan."

Dediğini yapıyorum. Ama sonra kot pantolonunu çıkarıp kalçalarından aşağı indirdiğinde ağzım açık kalıyor.

Boxer giyiyor. Ama bedenini gizlemek için hiçbir şey yapmıyorlar.

Onlara uzanıyor ve detayları göremesem de parmaklarını aletinin etrafına sardığını biliyorum.

Bu kumaş uzanır olarak o ayarlar onun Pozisyon, ve sonra...

Dudaklarımı yalıyorum.

Aletinin başı boxer'ının üst bandından dışarı çıkmış, lastik onu karnına yaslamış.

Tekrar oturmaya başladım. O şeyi ağzıma sokma dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Ama benden önce hareket edip dizlerinin üzerine çöküyor.

Elleri belime gidiyor ve kot pantolonumun düğmesini, sonra da fermuarını açıyor.

"Kalçalar yukarı."

Ayaklarımı bankın kenarına gelecek şekilde kaldırıyorum ve dediğini yapıyorum.

Maddox kendisinin aksine, iç çamaşırımı üzerinde bırakmıyor. Kot pantolonumla birlikte onları da çıkarıyor, sadece ayakkabılarımı çıkarmak için duraklıyor ve sonra hepsini sütyenimin üstüne atıyor.

Hiç kimsenin önünde bu şekilde cırılçıplak olmamıştım. Ama şu anda umurumda bile değil. Maddox bana öyle bakarken, kendimden utanan tek bir parçam bile yok.

Sıcak eller kalçalarımı bastırarak açıyor ve tekrar ayağa kalkmasını bekliyorum. Boxerını çıkarmasını bekliyorum. Ama çıkarmıyor.

Eğiliyor.

OTUZ İKİ
MADDOX

Dilimi yarığına dayayıp yalıyorum.

İnlemem anında duyuluyor ve Hannah neredeyse banktan kalkacak.

Tadı çok güzel. Çok lezzetli. "Çok ıslak," diye mırıldanıyorum.

Kolumu kalçasına dolayarak onu yerinde tutuyorum ve tekrar kucaklıyorum. Diğer elimle, muhteşem memeleriyle oynamak için uzanıyorum. Meme uçları parmaklarımın arasında mükemmel hissediliyor.

İki eliyle saçlarımı çekiştiriyor, kısa tutamları çekiştiriyor. "Deli - nesin sen - lanet -"

Başımı birkaç santim geriye çekmesine izin verdim. "Kütüphanede yemek yemememiz gerektiğini söylediğini biliyorum." Bakışlarını tutarak dudaklarımdaki parıltıyı yalıyorum. "Ama bu gece kuralları çiğniyoruz."

Bacaklarını daha geniş açtım ve ağzımı indirdim. "Hayır bir-"

Sözleri bir solukta kesilirken amına doğru gülümsüyorum.

Bu doğru, Hannah. Gerçek erkekler amcık yer.

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatarak emiyorum ve dilimi küçük sinir demetinin üzerinde gezdiriyorum.

"Aman Tanrım." Pantolonu yırtılmaya başladı. Klitorisini serbest bırakıp dilimi tekrar uzunluğuna doğru kaydırıyorum.

"İşte bu," diye ikna ediyorum onu, etini kızdırırken. "İyi bir kız gibi yüzüme gel."

Ona geçmişteki erkek arkadaşlarını unutmasını söylemek istiyorum. Onları hafızasından silip atacağımı. Ama onları hiç düşünmesini istemiyorum.

Şimdi olmaz. Bir daha asla. Titremeye başladı.

Kolumu bacağına dolayarak diğer elimi hareket ettiriyorum.

Bir parmağımı yarığında aşağı yukarı kaydırırken dilim klitorisini sallıyor.

Sırılsıklam olmuş.

Ve onun sıcaklığını daha fazla hissetmeye ihtiyacım var.

Parmağımın ucunu içine sokuyorum.

Sarsılıyor. Vücudu kemerli.

Eğer o yapmamıştı.

Aksi halde, Ben olsam dokunulmamıştı.

söyledi Ben

Yemin et o

"Bırak, bebeğim. Bana nasıl hissettiğini göster."

Parmağımı t a m a m e n içine soktuğum gibi klitorisini emiyorum ve patlıyor.

Kanalı kasılıyor ve b o ş a l ı r k e n vücudu sarsılıyor.

Çok sıcak.

Ve daha fazla bekleyemem.

Oturmak Geri, I çek benim Pantolon

ücretsiz gelenve Yığın ve cüzdanımdan

prezervatifi çıkarıyorum.

Hannah hâlâ ağır ağır nefes alıyor ama beni izlemek için başını kaldırıyor.

Paketi yırtıp açmadan önce göz göze geliyoruz. "Ben bir oyuncu değilim. Ve bu gece bunu yapmayı

beklemiyordum. Ben sadece-"

"Maddox." Sözümlü kesti. "Kapa çeneni ve boxerını çıkar."

Sırıtiyorum.

Lanet olsun, bu kızı sevdim.

Isırma ve KÖŞE . ve prezervatif sargı, I
ayrılmak dişlerimin arasına alıp ayağa
kalkıyorum.

Beni görmek istiyorsa, her şeyimi görecektir. İki
elimle boxerımı aşağı itiyorum.

OTUZ ÜÇ HANNAH

Maddox sikini serbest bıraktığında midem bulanıyor.

Uzun. Ve kalın. Ve dürüst olmak gerekirse, karşılaştırma yaparsak, bakire de olabilirdim, çünkü daha önce deneyimlediğimden iki kat daha büyük.

Maddox bir yumruğunu bacağına etrafına kapatıp aşağı yukarı kaydırıyor. "O bacakları benim için açık tut, Bunny."

Dizlerim kendiliğinden kapanmaya başlamıştı, aniden sağlığım için endişelendim.

"Bu, um." Başımın aletini gösterdim. "Büyük."

Prezervatif ambalajının yırtıldığını duymadan bir saniye önce kıkırdıyor. "Ve sen hepsini alacaksın."

Yeni yeni toparlanmaya başlayan kalbim yeniden hızlanıyor.

İnce koruma tabakasını boyundan aşağı yuvarlıyor.

Hap kullanıyorum ama hazırlıklı gelmesine sevindim. Çünkü bu adam ve o sik bana kolayca aptalca kararlar aldırabilirdi.

Maddox dizlerimi kavırıyor ve beni daha da açmak için onları yukarı ve dışarı itiyor.

Sonra tırmanıyor ve bankın üzerine diz çöküyor.

"Siktir, bebeğim. Amının harika hissedeceğini şimdiden biliyorum." Bir elini iç uyluğuma dayarken diğer eliyle sikini kavırıyor. Ucunu giriş yerimde aşağı yukarı gezdiriyor. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Söyle bana, Hannah. Duymama izin ver."

Kütüphanenin serin havası açıkta kalan tenimin üzerinde geziniyor ama ben yine de yanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki yanıyormuşum gibi.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

"Ben hazırım." Sonra ileri doğru itiyor.

Ve ben hazır değildim.

Etrafında

geriniyorum.

Üstümde inliyor.

Gözlerim kapanıyor.

Ve yolun geri kalanını içeri itiyor.

Ağzım açılıyor. Çığlık atmak ya da inlemek için, bilmiyorum. Ve asla bilemeyeceğim çünkü o orada.

Maddox beni aştı.

Dirseklerini başımın yanına dikti.

Ağzı benimkinin üzerinde.

Dudakları seslerimi

mühürlüyor. Kalçalarını

itiyor.

Aleti dışarı kayıyor, sonra içeri itiyor.

Ve bu çok fazla.

Bu çok fazla.

Bacaklarım beline dolanıyor. Ve ellerim yanlarını pençeliyor.

Ve... siktir. Artık düşünemiyorum bile.

"İşte bu," diye homurdanıyor. "Çok sıkı." Daha sert sokuyor. "Beni çok iyi alıyor." Beni tekrar öpüyor.

O üstümde hareket ederken meme uçlarım göğüs kıllarına sürtünüyor ve doğrudan merkezime yeni arzu kıvılcımları gönderiyor.

"Maddox," diye nefes alıyorum.

"Tanrım," diye ağlıyorum. Ama o durmuyor.

Hareket etmeyi bırakmıyor.

Beni doldurmayı bırakmıyor.

Ve sonra vücudunu üzerimde *daha yükseğe* kaydırıyor. İçeri girip çıkarken, sikinin tabanı klitorisime sürtünüyor. Zaten fazla çalışan klitorisime.

Kalçalarımı bu hissin içine doğru eğiyorum. "Gözlerini aç."

Bedenim emredileni yapıyor.

Güzel koyu gözleri üzerimde geziniyor. "Bana nasıl hissettiğini söyle," diyor.

"Güzel." I Cevap otomatik olarak, sonra asansör benim kalçalar onunkine uyacak şekilde. "Çok iyi hissettiriyor."

Kalçalarını döndürüyor, öncekinden daha derine iniyor ve ben boynumu büküyorum.

"Çok dolu." Parmaklarımı onun yanlarına sokuyorum.

"Çok dolu hissediyorum." "Siktir." Maddox ağzını benimkine dayadı.

Onun dil kaydirmalar içine benim Ağzını.

Onun vücut meme uçlarıma bastırıyor. Ve siki klitorisime sürtünüyor.

Ve kırıldım.

"İşte bu kadar." Maddox beni izlemek için geri çekildi.

Benim ağlar değil yuttum Bu Zaman. Onlar Yüksek sesle.

Yığınlar arasında yankılanıyor.

"İşte bu kadar."

Bir kez daha itiyor. Bir kez daha derine itiyor. Sonra benimle birlikte boşalıyor.

Onun iniltisi de benim çığlıklarım kadar yüksek ve cennet gibi geliyor.

Aleti içimde zonkluyor ve bedenim onun etrafında geriliyor. Amım o kadar sert kasılıyor ki vücudumdan bir sıkıntı sesi çıkıyor.

Maddox başını geriye atıyor ve ben de ellerimi kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

O şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam. Ve şu anda, o tamamen benim.

OTUZ DÖRT
MADDOX

Tüm ağırlığımla Hannah'nın üzerine çökmek için elimden geleni yaparken kol ve bacaklarım titriyor.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Kelimeleri saçlarına doğru söyledim.

Pürüzsüz ellerini yanlarımda aşağı yukarı kaydırıyor.

"Acele etme."

Ciğerlerimi dolmaya zorluyorum. "Ruhum bedenime yeniden girer girmez ayağa kalkacağım."

Hannah gülüyor ve bu onun amının hâlâ sert olan sikimi sıkmasına neden oluyor.

İnledim.

"Özür dilerim!" diye tekrar gülüyor ve ses... mükemmel.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ama onunla her şeyi deneyimleyebiliyorum.

Arzunun sıcaklığı.

Birbirimize yakın olmanın verdiği sakinlik.

Böyle bir anda bile kahkahanın hafifliği. "Sen mükemmelsin." İç çekiyorum.

Bunu ağzımdan kaçırduğım için pişmanlık duymalıyım ama duymuyorum.

Ve Hannah memnun bir mırıltı çıkardığında, bunun söylenmesi gereken doğru şey olduğunu anladım.

"Sen de oldukça harikasın Maddox Lovelace."

Karanlıkta, yüz i f a d e m onun boynunda gizliyen
gülümsüyorum.

OTUZ BEŞ
HANNAH

YÜRÜYÜŞ GERİ FROM THE BANYO - hangi oldu
Neyse ki merdiven boşluğuyla aynı kırmızı Çıkış işaretiyle
aydınlatılmış - dudaklarımı birbirine bastırıyorum, aptal
gülümsemeyi yüzümden uzak tutmak istiyorum.

Havalı davranmaya ya da yaptığımız şey hayatımın en iyi
deneyimi değilmiş gibi davranmaya çalışmıyorum, ama
tamamen aşıkmişim gibi görünmeme de gerek yok.

Öyle olsam bile.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve vurulduğuma karar
veriyorum.

Köşeyi döndüğümde Maddox'u daha fazla mobilyayı bir
araya getirirken buluyorum.

Kesinlikle aşık oldum.

"Şimdi ne inşa ediyorsun?" Yanında durdum, ikimiz de
yeniden giyinmiştik.

Bank yatağın dört köşesine sıkıştırdığı dört koltuğu
işaret ediyor. "Uykunda ne kadar hareket ettiğini
bilmiyorum ama bankların birbirinden ayrılmasını ve yere
düşmemizi gerçekten istemiyorum."

"Bilmenizi isterim ki; ben tamamen hareketsiz uyurum.

Bir hanımefendi gibi." Maddox homurdanır. "Elbette
uyuyorsun. Ama uyuyamama ihtimaline karşı, umarım
bunlar işe yarar. Ve bunlar." İşaret ediyor

küçük yatağın en ucundaki minderlere baktı. "Bunlar bizim yastıklarımız."

Sandalyelere bakıyorum ve sırt minderlerinin eksik olduğunu görüyorum. "Zekice."

Bana bakıyor. "Bunların popo yastıklarından daha güvenli olduğunu düşündüm. Ama her halükarda" - göğsüne vuruyor - "beni yastığın olarak kullanabilirsin."

Gözlerimi ona diktim. "Benim kahramanım."

Ağzını benimkine yaklaştırıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor.

Sonra kışımı tokatlayarak tatlılığını telafi etti. "Şimdi yatağa gir."

Banklar arasında sürünürken oda arkadaşlarını sormamaya karar veriyorum.

Burada yeniyim ve arkadaş edinecek zamanım olmadı, bu yüzden arayabileceğim kimse yok. Ama Maddox yıllardır burada. Herkesi tanıyor. Birkaç takım arkadaşıyla birlikte Futbol Evi'nde yaşıyor - bugün erken saatlerde Sissy'den aldığım bir bilgi. Oda arkadaşları bizim için kapıları açamaz ama kampüsün her yerine dağılıp bir güvenlik görevlisi bulabilirler. Bir şeyler yapabilirler. Ama her nedense Maddox onları aramıyor.

Ve benim için sorun yok.

Maddox yanıma uzanıyor, kollarını iki yana açıyor ve göğsünü sıvazlıyor.

Bu konuda çok iyiyim.

Önümü onun yan tarafına bastırarak sürünüyorum ve başımı tam omzuyla göğsünün birleştiği noktaya yaslıyorum.

Uzaktaki elini kullanarak fermuarı açık kapüşonunu kaldırıyor. "Battaniyemiz."

Üst yarılarımızın üzerine koymasına yardım ediyorum.

Battaniyemizi yerleştirdikten sonra Maddox elini yanıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Rahat mı?" Esniyor.

"Mm-hmm." Nefes alarak ciğerlerimin onun kokusuyla dolmasına izin veriyorum, sonra dizimi bacağının üzerine koyuyorum ve keskin bir şey kot pantolonunun içinden beni dürtüyor.

Elimi aramızda kaydırıyorum ve parmaklarımı cebine sokuyorum.

Maddox kalçasını bükerek bana alan açıyor ve ben de eşyayı alabiliyorum.

Başımı arkaya eğip ona bakmak için elimi kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi uykulu. Ve inanılmaz derecede sevimli.

"Al bakalım." Onu benden alıyor ve göğüs kaslarının arasındaki üçgenin bir köşesini işaret parmağıyla karşı köşeye bastırarak kağıt futbol topunu dik tutuyor. "Bir dilek tut."

Sırıtmama engel olamıyorum. "Sanırım bu doğum günleri için."

Başımı dayadığım omuzu silkiyor. "Parmak futbolu için de doğum günü pastaları için geçerli olan kurallar geçerlidir."

"Bunu bilmemem ne kadar aptalca." Yanağımı tekrar yerine yerleştirdim.

"Ben öğretmek için yaşıyorum." Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Şimdi bir dilek tut ve bir fiske vur."

Karnımdaki kelebeklerle savaşıyorum ve görevime odaklanıyorum. "Neyi hedefliyorum?"

Düşünceli bir ses çıkarıyor.

"Gerçekleşmesi için şu sandalyeye konması lazım." Ayakkabısız ayağıyla bank yatağımızın uzak köşesinde duran sandalyeyi işaret ediyor.

Elimi futbol topunun hemen arkasına koyuyorum, avucumun kenarını göğsüne dayıyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve dileğimi tutuyorum.

Maddox Lovelace'ın evleneceğim adam olmasını istiyorum.

OTUZ ALTI
MADDOX

HANNAH'IN FLICK bağlar ile ve kenar .
ve kağıt futbol topunu uçurdu.

Havada dönüyor, uç uca, sandalyeye doğru. İzlemek
için başımı kaldırıyorum.

Rotasından sapmaya başladığında ayağımı kaldırıp ona
yardım ediyorum ve üçgenin sandalyenin üzerine düşmesine
neden oluyorum.

OTUZ YEDİ
HANNAH - CUMARTESİ

"BUNNY."

Fısıltıyla söylenen kelime gözlerimi kırpıştırarak açtırdı.
Ve güneş ışığı ile karşılaştım.

Silik. Sabahın erken saatleri. Ama hafif.

"Günaydın." Sesim sessiz ve cızırtılı.

"Günaydın," diyor Maddox. Sesi aynı derecede uykulu geliyor.

Başımı kaldırmaya başlıyorum, sonra inliyorum, bedenim hareketi protesto ediyor.

Maddox gülerken başımın altındaki omuz titriyor.
"Biliyorum. Hareket etmeye çalıştığım anda tüm eklemlerim çatlayacakmış gibi hissediyorum."

"Bütün gece burada uyuduğumuza inanamıyorum."
Üstteki bacağımı uzatıyorum, ikimizin de bir santim bile kıpırdamadığını fark ediyorum.

Maddox saatinin kolunu kaldırır. "Tam beş saat."

İçimden hoşnutsuz bir ses çıkıyor ve onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Biliyorum, bebeğim. Birlikte yeterince zaman geçiremedik." Kolunu bana doladı.

Homurdanıyorum. "Seni bilmem ama ben buradan çıkmanın yolunu bulur bulmaz uyumaya geri döneceğim."

"Lafı açılmışken." Maddox ayak parmaklarını işaret ediyor ve bacaklarını uzatıyor. "Muhtemelen kimse bizi bulmadan ana kampımızı dağıtmalıyız."

"Anlaştık. Öğleden sonra işe dönmek zorundayım ve herkesin bizim hakkımızda konuşmasını istemiyorum."

Maddox inliyor, sonra benden uzaklaşıyor. Bankların kenarından yere doğru yuvarlanıyor.

"Aman Tanrım," diye gülüyorum ve peşinden koşuyorum. "Sen iyi misin?"

Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Bunu yapmak istedim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Gerçekten pürüzsüzdü."

Yüzünü buruşturarak omuzlarını çıkarıyor. "Etkileyiciyim."

Gözlerim kot pantolonunun ön tarafına kayıyor. Biz uyurken pantolonun önünü açmış ve şişkinliğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Dediğim gibi." Fermuarını çekmek için uzanıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama o haklı. Her yerde etkileyici.

Maddox eğildi ve sütyenimi yerden aldı. Kot pantolonla uyumak yeterince kötüydü, yatağa balenli sütyenle giremezdim.

"Ben mobilyaları kaldırırken gidip bunu giymek ister misin?"

Kızarma isteğimle savaşıyorum. Maddox'un sütyenimi tutması son yirmi dört saat içinde yaptığımız en kişisel şey sayılmaz.

"Evet, lütfen." Kapüşonluyu da yanıma alarak bank yatağımızdan iniyorum.

Ben sütyeni alamadan Maddox onu ulaşamayacağım bir yere kaldırıyor. Gözlerim hareketi takip ediyor, başım geriye eğiliyor,

ve yüzünü öne eğip beni öpmek için aчыı kullanıyor.

Dudakları benimkilere karşı sert.

Sadece bir öpücük.

Basit bir pres.

Ama çok daha fazlası gibi geliyor.

Geri çekiliyor. "Eğer bunu daha fazla yaparsak, bu bankları tekrar kullanmak isteyeceğim."

Elimi yukarı kaldırıp sütyenimi tutuyorum. "Belki bir dahaki sefere gerçek bir yatak kullanabiliriz."

Ne dediğimi çok geç fark ettim. Ama Maddox boğulmuş görünmek yerine kendini beğenmiş görünüyor.

"Anlaştık."

İkimizin de başını belaya sokmadan önce aceleyle banyoya gidiyorum.

İki dakika sonra sütyenim ve kapüşonlu t i ş ö r t ü m l e dönüyorum ve Maddox son yastığı düzeltirken sırt çantamı omuzlarıma atıyorum.

Her şey yerli yerindeyken, uzattığı elini tutuyorum ve ön girişe doğru yürüyoruz.

Aramızdaki sessizlik... rahat. Tanıdık. Kapıya ulaştığımızda adımlarımız yavaşlıyor.

"Nasıl olacağına dair bir fikrin var mı?" Maddox, tulum giymiş yaşlı bir adamın kapıya diğer taraftan yaklaştığını ve bir gözetim arabasını ittiğini gördüğümüzde sözünü kesiyor. "Bu kolay oldu."

Adam dış kapının kilidini açıyor ve bizi fark edene kadar antreyi yarılamış oluyor.

Sarsılarak durur, gözleri büyür.

Maddox elini kaldırır ve sesini yansıtır. "Günaydın!"

"Günaydın," diye karşılık veriyor, kafası karışmış bir sesle. Sonra da gözlerini Maddox'un yüzüne diyor ve onu işaret ediyor. "Sen şu Çılgın Köpek çocuk değil misin?" Sesi camın arkasından boğuk geliyor.

Maddox sırtıyor. "O benim."

"Perşembe günü iyi bir top kapma ve sayı oldu. İzlemesi keyifliydi."

"Buna minnettarım. Yapması eğlenceliydi." Maddox kapıyı işaret ediyor. "Kız arkadaşımın beni buradan çıkarabilir misiniz? Dün gece ders çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve içeride kilitli kaldık."

Benim kızım. Gah.

Adam anahtarları kaldırıyor. "Benim için bir şey imzalar mısınız?"

Maddox gülüyor. "Evet, dostum. Ben imzalarım, sen de bunlar hiç olmamış gibi davranırsın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Adam başını sallar ve kapının kilidini açar.

Defter imzalandı, Maddox ve ben temiz sabah havasına çıktık.

Duruyoruz ve birbirimize dönüyoruz.

"Bunu tekrar yapmak isterdim." Maddox bakışlarımı arıyor. "Ve sadece çıplak kısmı değil. Ondan önce olan her şeyi de."

Dudağımı ısıyorum, sözleri içimi ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hafiflikle dolduruyor.

"Ben de isterim," diyorum ona.

Maddox bir adım daha yaklaşıyor. "Vardiyandan sonra mı?" "Bugün mü?"

Başını sallıyor. "Bundan daha fazla bekleyemem." "Bugün." Nefesimle onaylıyorum.

Eğildi. "Söz mü?"

Boştaki elimi göğsüne koyup parmak uçlarımda yükseldim. "Söz veriyorum." Kelimeyi dudaklarına fısıldıyorum.

[Sevgiyle devam edecek, Utley.](#)

Aşk Mektupları serisinin 2. kitabı [Sevgili Rosie'yi](#) hemen sipariş edin!

ABOUT THE AUTHOR

S.J. Tilly Minnesota'da doğup büyüdü, bu yüzden kitaplarının çoğu orada geçiyor. Ancak şimdi kocası ve kurtarılmış boksörlerden oluşan uyumsuz sürüsüyle Colorado'nun güzel dağlarında yaşıyor.

Yeni bir kitap yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, bir sonraki kitabının planlarını yaparken bulunabilir...

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi, haber bültenine katılmayı ve istediğiniz zaman etkileşimde bulunmayı unutmayın! Web sitesindeki her şeye bağlantılar sjtilly.com

ACKNOWLEDGMENTS

Tutmak Bu Kısa, Tatlı, ve Düzenlenmemiş -
Çünkü Bir şekilde önceki teşekkürlerimi
silmişim... tüh!

Halkıma teşekkür ederim. Anneme. Kerissa'ma. Sprint
grubum. BeanBaggers and Banshees ve ARC okuyucularım.

Seni seviyorum.

İşimi seviyorum.

Ve umarım Aşk Mektupları Serisi'ni
seversiniz. Xoxo

BOOKS BY THIS AUTHOR

Aşk Mektupları Serisi

Çağdaş Romantik

Yığınlarda Ele Alındı

Onu avlunun karşısından bana bakarken yakaladım, gözleri futbol topuna sabitlenmişti.

formam geniş göğsüm boyunca uzanıyordu. Kaslarımı esnetip bir defans oyuncusunun gücünü gösterdiğimde ise bu sadece onun kızardığını görmek içindi.

Sonra o yaptı ve ben onu aklımdan çıkaramadım.

Kocaman gözleri. Yanaklarındaki çiller.

Onu tanımam gerekiyordu. Birbirimize her rastladığımızda -kazara ya da bilerek- kaçan kızı. Utangaç bir şekilde maçıma gelmeyi kabul eden, futbolun ilk tadını alan kız. Kampüs kütüphanesinde çalışan ve çalışma odalarından birinde bana kitap okurken başımı omzuna yaslamama izin veren kız, Hannah Utley.

Masumdu. Çoğunlukla.

Ta ki zamanın nasıl geçtiğini anlamayıp kütüphanenin kapandığını fark edene kadar. Ve içeride kilitli kaldık.

Şimdi ben ve Hannah yığınlardayız.

Tek başına.

Aramızda arzudan başka bir şey olmadan.

Sevgiler, Utley

Hannah

Maddox Lovelace. Üniversitede tanıştığım büyüleyici futbolcu.

Sadece bir haftadır tanıdığım kişi. Hayatımı değiştiren bir hafta.

Ta ki telefonum çalana ve eve gitmekten başka çarem kalmayana kadar.

Maddox'a bir mektup bıraktım, duygularımı kâğıda döktüm, numaramı verdim ve aramasını umdum.

Ama aramadı. Hiç

aramadı.

O profesyonel lige seçildi ve krallar gibi yaşarken ben evde kaldım ve ayakta kalmak için mücadele ettim.

Kariyerini takip etmiş olabilirim ama artık futboldan emekli olduğu için kendimi onu düşünmemeye zorladım.

Ve onu bir daha görmeyecek olmam sorun değil. Üniversitedeki o hafta 15 yıl önceydi.

Artık Maddox'a aşık değilim.
Ondan nefret bile edebilirim.

Maddox

Hannah Utley. Üniversite son sınıftan beri peşimi bırakmayan isim.

Kocaman gözleri ve çilli burnuyla dikkatimi çeken kız.

Kampüs kütüphanesinde kilitli kaldığımız gece kalbimden bir parça çalana kadar bir hafta boyunca içimi burktu.

Tek kelime etmeden ortadan kaybolan kız.

On beş yıldır unutmaya çalıştığım kızın adı. Ve bu isim elimdeki özgeçmişten bana bakıyor. Çünkü Hannah Utley yeni satın aldığım şirkette çalışıyor.

Bu da onu benim yapar. Hoşuna gitse de gitmese de.

Sevgili Rosie,

Waller'ın Hikayesi.

İttifak Serisi

Karanlık Mafia Romantizm

NERO

Payton

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Yine de kabul edelim ki, daha önce ya da o zamandan beri geçen on yıl içinde hiçbir şey benim için kolay olmadı.

Ve ben iyiyim. Sayılır. Sadece radarın altında yaşamaya devam etmem gerekiyor. İnsanların yolundan, aklından uzak durarak.

Yani bir adam açık avlu kapımdan içeri girip evime ve hayatıma cesurca adım attığında korkmalıyım. Korkmalıyım. Dehşete düşmeliyim.

Ama fark ettiğimden daha fazla kırılmış olmalıyım çünkü bunların hiçbiri değilim.

Meraklandım.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olmaktan geçip geçmediğini merak ediyorum.

Nero

İlk kez bir adamın canını aldığımdaya, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kartlarda benim için normal bir varoluş yoktu.

Ben de çekip gitmek yerine dağ gibi bedenlere tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. İttifak'ı kurarak.

Ve ben bununla iyiydim. Devam edecek kadar memnunum.
Ta ki ben o açık kapılardan geçip onun hayatına girene kadar.
Çekip gitmeliydim. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama çıkmadım.
Ve şimdi hayatı tehlikede.
Ama kötü adam olmak böyle bir şey işte. Benim olanı korumak için sokakları
seve seve kırmızıya boyarım.
Ve Payton benim. Bilse de bilmese de.

KING

Tamam, randevuya çıktığım adamın evli *olmadığını* varsaymak benim hatamdı.
Ve onu akşam yemeği için bir arkadaşımın evine götürdüğüm için, sadece
arkadaşımın da karısıyla arkadaş olduğunu öğrendiğim için benim *hatam*. Çünkü
aslında adam evli. Ve kocası *çalışmakla meşgul* olduğu için arkadaşımın
evindeydi.

Kafan mı karıştı? Benim de öyle.
Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, flörtümün karısı kocasının kendisini aldatan bir
pislik olduğunu öğrendiği için çok kızgın.

Kızım, anlıyorum.

Sonra, işleri daha da karmaşık hale getirmek için, flörtümün karısının yanında
oturan bir adam var. King adında bir adam, görünüşe göre onun erkek kardeşi
ve adının hakkını veriyor.

Ve *randevum* iki zamanlı bir pislik olduğu için, King'e ağzımın suyu aktığı için
kendimi kötü hissetmeyeceğim,

Özellikle de onu bir daha göremeyeceğim için.

Ya da en azından planlamıyorum.

Arabamın anahtarlarını almak için Uber'le aldatanın evine gitmeyi planlıyorum.

Hızlı olmasını planlıyorum.

Binlerce olası sonucu sıralamam gerekse... sevgilimin cinayetine tanık
olmak, katili tarafından kaçırılmak ve sonra süper çekici ama açıkça
dengesiz suç lordu benim Bingo kartımda olmazdı.

Ama ne yazık ki buradayım.

DOM

VAL

Dokuz yaşındayken ilk cenazeme gittim. Babamın ölümünü kabullenmenin
yanı sıra, hazırlıklı olmadığım yeni ve korkunç gerçekleri de kabullenmek
zorunda kaldım.

On dokuz yaşımdayken annemin cenazesine gittim. Yakın değildik ama o gidince hiç olmadığım kadar yalnız kaldım.

Elbette, İttifak'ı yöneten bir üvey kardeşim var. Ve evet, bana korumasını verdi - bir koruma ve şoför şeklinde. Ama beni gerçekten tanıyan kimse yok. Beni gerçekten sevecek kimse yok.

Onunla tanışana kadar. Havaalanındaki adam.

Ve tesadüfî bir buluşma daha sıcak, daha ciddi bir şeye dönüştüğünde, belki de onun doğru kişi olduğuna inanmama izin verdim. Belki de bu adam sonunda beni yalnızlığımdan kurtaracak kişidir. Bana her zaman arzuladığım aileyi verecek kişi.

DOM

Mafya benim kanımda var. Benim işim bu.

Dolayısıyla bu kan döküldüğünde ve bir cenaze üç cenazeye dönüştüğünde, sert önlemler alınması gerekir.

Ve bu mücadele bir savaşa dönüştüğünde, daha fazla adama ihtiyacım olacak. Daha fazla güce.

İttifak'a ihtiyacım olacak.

Ve ben de üye olacağım. Ne pahasına olursa olsun.

HANS

İntikam nadiren temizdir.

Günah Serisi

Romantik Gerilim

Bay Sin.

Diğer tarafa kaçmalıydım. Hesabımı ödeyip odama geri dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarımın hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytana benziyorsa ne olmuş yani? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişî ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Her şey bir trajediyle başladı.

Ve sırlar.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktıklarında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bayan Sin

Dünyanın dönüp gidişini izlemekten bıktım. İnsanların sade ve sıkıcı olduğumu düşünmelerine izin vermekten, sadece kendim olmaktan çok korkmaktan.

Sonra *onu* gördüm.

John.

O güçlü, öfkeli ve özür dilemeyen biri.

O istediğim her şey. Ve olmak istediğim her şey.

Beni istemeyecek, ama bu önemli değil. Onu görmek, kendi etrafımda inşa ettiğim bu camdan evi nihayet yıkmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor.

Sadece o beni istiyor. Ve dünyalarımız çarpıştığında, göremediğimiz ayrıntılar birbirine karışır, birbirine dolanır ve bizi görünmez bir tuzağa düşürür.

Her şey ters gittiğinde, bizi bağlayan zincirlerden kurtulabilecek miyim yoksa bu süreçte boğulacak mıyım bilmiyorum.

Sleet Serisi

Hokey Romantik Komedi

Sleet Kitten

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Mesela süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da içinde hokey maçı biletleri olan gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir atlet. Ya da bir erkekle tanıştığınızda bununla nasıl başa çıkacağınızı.

ve tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısı onun formasını giydiği için acayip ünlü olduğunu fark etti.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Şeker

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in baş antrenörü olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılğan özsaygımı artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Tatlı, komik ve bahsetmiş miydim, cehennem kadar seksi bir adam... Cesaretimi topladım ve kendimi onun odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Onun bir iş adamı, yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee

Lanet olası hokey oyuncularını. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sık kafalıyla takıldım kaldım. Evet, ıslak rüyalar için özel olarak yapılmış bir sesi olabilir. Ve tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni tahrik edip rahatsız eden bir Alfa-delik seviyesi olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarımdan biri arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

Sleet Prenses

Kuzenimin düğünü için Meksika'ya yaptığım seyahatin sadece birkaç günlük bir zorunluluk ve okyanus kenarı olması gerekiyordu.

Luke'u beklemiyordum.

Bana çarpıp duran, sırttan ve dövmeleleri olan seksi hokey oyuncusunu beklemiyordum.

Ve kesinlikle sahilde, yıldızların altında, *onun* altında bir gece geçirmeyi beklemiyordum.

Büyüleyiciydi ama orada biteceğini düşünmüştüm.

Bunun yerine, numaralarımızı değiş tokuş ettik ve iletişimde kaldık.

Luke beni Vegas'ta onu izlemeye davet ettiğinde gittim.

Ve harikaydı.

Ta ki ertesi sabah uyandığımızda cebimde evlilik cüzdanını bulana kadar.

Gizlice girdiğimiz dans partisinin aslında bir grup düğün töreni olduğu ortaya çıktı.

Ve şimdi evliyiz.

Ki bu kötü bir şey.

Çünkü sanırım düğünümüz aslında ilk randevumuzdu. Ve eğer babam öğrenirse, beni aile işinden çıkarır.

Luke'la asansörde ateşli bir şekilde seviştiğimiz görüntüler sızınca, itibarımı ve kariyerimi kurtarmak için yeni bir plan yapmak zorunda kaldım.

Şimdi tek ihtiyacım olan Luke Anders'ın bana deli gibi aşıkmiş gibi davranması.

Kolay olmalı.

Değil mi?

Darling Serisi

Çağdaş Küçük Kasaba Romantizmi

Smoky Darling

Elouise

Beckett'e yedi yaşımıdayken aşık oldum.

On beş yaşımıdayken kalbimi kırdı.

On sekiz yaşıma geldiğimde, onu unutacağıma dair kendime söz verdim.

Ve yaptım da. Bir düzine yıl boyunca.

Ama şimdi evine döndü. Buraya. Darling Gölü'nde. Ve aramızda dönen cazibeye boyun mu eğmeliyim yoksa diğer tarafa mı kaçmalıyım bilmiyorum.

Beckett

Çocukken bana aşıkmiş. Ama ağabeyimin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi. Onu öyle görmedim. Görmüş olsaydım bile çok küçüktü.

Aramızdaki yaş farkı çok büyüktü.

Ama şimdi eve döndüm. Ve o da burada. Ve tamamen büyüdü.

O zamanlar işe yaramazdı. Ama şimdi onun tadına bakmazsam lanetleneceğim.

Latte Darling

Güzel bir hayatım var; memleketimde yaşıyorum, on altı yaşımdan beri çalıştığım kafenin sahibiyim.

Çok rahat.

Kağıt üzerinde.

Ama her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Hayatımdaki her karardan sorumlu olmaktan yoruldum.

Sırtımı yaslayabileceğim birini istiyorum. Birlikte vakit geçirecek birini. Birlikte oturacak. Sarılabileceğim.

Ve en iyi arkadaşımın düğününe yalnız gitmek istemiyorum.

Bu yüzden bir arkadaşlık uygulamasına kaydoldum ve bana mesaj atan ilk adamla buluşmayı kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, barda.

Ama karşımdaki sandalyeye oturan sevgilim değil. Onun babası.

Vay canına, tam bir gümüş tilki. Eğer bir gümüş tilki bir ev kadar kalın olabilirse, delici mavi gözlere ve boynundan parmak uçlarına kadar dövmelelere sahip olabilir.

Bana *büyük kötü kurt* titreşimleri veriyor. Ama kaçmak yerine kızarıyorum. Ve beni bütün olarak yemek isteyecekmiş gibi görünüyor.

Tilly World Tatil Romanları

İkinci Isırık

Bir tatil pişirme yarışması inanılmaz derecede yanlış gittiğinde. Ya da doğru...

Michael

Bunu çok uzun zamandır yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Çılgılık atan hayranlar. Medyanın sürekli ilgisi. Dolgun maaş çekleri. Hiçbiri bana özlediğim mutluluğu getirmiyor.

Yine de buradayım. Başka bir yıl. Başka bir özel tatil. Bir otel odasında yalnız geçirilen bir Noel daha.

Ama sonra ışıklar yanıyor. Ve *onu* gördüm.

Alice

Yarışmacı olmak bir onur, bunu biliyorum. Ama şu anda biraz ceza gibi geliyor. Çünkü her an Şef Michael Kesso, yıllardır aşık olduğum adam, benim varlığımdan bile haberi olmayan adam, sete girecek ve onu gördüğümde bayılmamam bir mucize olacak.

Ama şüphe duymanın zamanı geçti. Çünkü *Second Bite* "üç... iki... bir..." içinde başlamak üzere.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.